

Ліягона

**Як виховати
психологічно
витривалих
дітей, с. 10**

**Коли настає саме той час
для укладання шлюбу? с. 38**

**Хороші герої не
одягають маски, с. 48**

**Великодній захід:
пам'ятати Ісуса Христа с. 68**

*“Ми неслухняні
тому, що
сліпі, ми
слухняні тому,
що можемо
бачити”.*

Президент Бойд К. Пекер,
Президент Кворуму
Дванадцятьох Апостолів,
“Agency and Control,”
Ensign, May 1983, 66.

Див. також “Ви вільні”
на с. 16.

22

ПОСЛАННЯ

- 4** **Послання Першого Президентства: Мовчи, перестань!**
Президент Томас С. Монсон
- 7** **Послання візитного вчителювання: Повернення до активності**

СТАТТІ

- 10** **Як виховати психологічно витривалих дітей**
Лілі Дж. Баррап
Для подолання проблем дітям необхідна психологічна витривалість. Ось кілька способів того, як батьки можуть допомогти дітям розвинути важливу рису.
- 16** **Ви вільні**
Старійшина Д. Тодд Крістофферсон
Наш вибір у цьому житті полягає в тому, якій владі ми виявлятимемо послух: владі Бога чи владі Сатани.

- 20** **Жити за принципами самозабезпечення**
Ларрі Хіллер і Кетрін Х. Олсон
Самозабезпечення є дуже важливим не лише в часи неспокою, але і в мирні часи.

- 22** **Сила Слова Божого**
Старійшина Майкл Джон У. Те
Щоденно насичуючись Писаннями, ми зможемо зміцнити духовну силу і розпізнавати обмани диявола.

- 26** **Благословення десятини**
П'ять членів Церкви діляться свідченням, яке вони здобули завдяки сплаті десятини.

- 30** **Започатковувати зосереджені на Христі Великодні традиції**
Даяна Л. Мангум
Спокута Ісуса Христа є стержнем Великодня; праведні традиції допоможуть нам зосередитися на цьому дарі нашого Спасителя.

РУБРИКИ

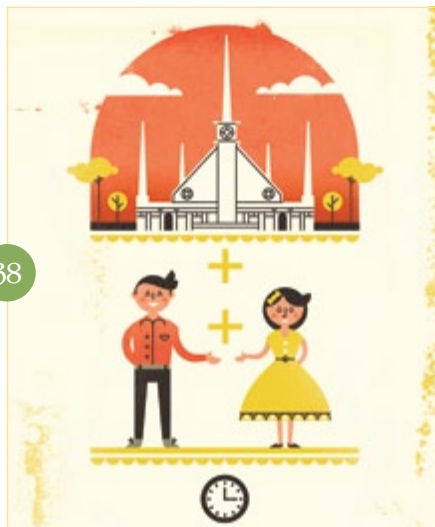
- 8** **Блокнот жовтневої конференції**
- 33** **Як навчати з брошури Заради зміцнення молоді: Важливість сім'ї**
- 34** **Голоси святих останніх днів**
- 74** **Церковні новини**
- 80** **До нових зустрічей: Спасіння на мінному полі**
Рассел Вестергард

НА ОБКЛАДИНЦІ

Перша сторінка обкладинки: Фотоілюстрація Коуді Белл. Четверта сторінка обкладинки: фотоілюстрація Крейга Дімонда. Друга сторінка обкладинки: Фотографія маяка Neceta Head у шт. Орегон, США, зроблена Ройс Баер, © Getty Images.

ДОРΟΣЛІЙ МОЛОДІ

38

38 Саме той час для укладання шлюбу

Алісса Стронг

Коли ви знайшли саме ту людину і саме те місце, тоді настав саме той час.

Чи зможете ви в цьому номері знайти заховану Ліягону? Підказка: не розхитуйте човен.

МОЛОДІ

42 По суті

44 Що відбувається після того, як ми помираємо?

Чи є у вас запитання стосовно духовного світу чи воскресіння? Ось деякі відповіді.

48 Не одягайте маски

Старійшина Квентін Л. Кук

Праведним людям не потрібно одягати маски, щоб приховати свою сутність.

51 Мій брат вірив у мене

Девід Діксон

Якби Ден посміявся з мене, він неодмінно переконав би мене мовчки співати, принаймні за життя.

52 Заради зміцнення молоді: Я маю свідчення про сім'ю

Енн М. Дібб

54 Приховані небезпеки

Джошуа Дж. Перкі

Заповіді не обмежують нашої свободи волі—наваки, вони дають найкращий шанс для щастя й успіху.

57 На місіонерській ниві: Зворушена свідченням

Майкл Харкен

48

ДІТЯМ

70

58 Слідами історії: Де було надруковано Книгу Мормона?

Джен Пінбороу

60 Нова книга Ріка

Лора Байрд

Що міг зробити Рік, щоб допомогти сестрі Байрд, у якої боліли руки, коли вона намагалася тримати Писання?

62 Овечки Меган

Джуліна К. Міллс

Меган винайшла спосіб, як дбати про своїх овечок, і знайшла нову подругу.

64 Особливий свідок: Чому Ісус Христос такий важливий для нас?

Старійшина Даллін Х. Оукс

65 Завдяки тому, що Він живе

Марівік Пасірай і Марісса Уїддісон

Ватоу мав можливість ділитися своїм свідченням про Ісуса Христа зі своїм шкільним учителем.

66 Початкове товариство вдома: Ісус Христос—наш Спаситель

68 Підготуватися до Великодня

Рахуйте дні до Великодня за допомогою цієї головоломки

70 Для молодших дітей

81 Портрет пророка: Джон Тейлор

Перше Президентство: Томас С. Монсон,
Генрі Б. Айрінг, Дітер Ф. Ухтдорф

Кворум Дванадцятих Апостолів: Бойд К. Пекер,
Л. Том Перрі, Рассел М. Нельсон, Даллін Х. Оукс,
М. Рассел Баллард, Річард Г. Скотт, Роберт Д. Хейлз,
Джефрі Р. Холланд, Девід А. Беднар, Квентін Л. Кук,
Д. Тодд Крістофферсон, Ніл Л. Андерсен

Редактор: Крейг А. Кардон

Консультанти: Шейн М. Боуен, Бредлі Д. Фостер,
Крістофель Голден молодший, Ентоні Д. Перкінз

Головний директор: Девід Т. Ворнер

Директор з питань підтримки

сім'ї і членів Церкви: Вінсент А. Вон

Директор церковних журналів: Аллан Р. Лойборг

Бізнес-менеджер: Гарф Кеннон

Головний редактор: Р. Вел Джонсон

Помічник головного редактора: Раян Карр, Ларен
Портер Гонт

Помічник з видання: Мелісса Зентено

Редколегія: Сюзен Берретт, Девід Діксон, Девід А.
Едвардс, Метью Д. Фліттон, Мінді Рей Фрідман, Геррі Х.
Гарф, Дженіфер Грейс Джоунс, Хікарі Лофтус, Майкл Р.
Морріс, Річард М. Ромні, Пол Ванденберге, Джулія Вудбері

Головний директор художнього відділу:

Дж. Скотт Кнудсен

Керівник художнього відділу: Тедд Р. Петерсон

Дизайнери: Дженетт Ендриус, Фей П. Ендрус, С. Кімбол
Ботт, Томас Чайлд, Керрі Лінн С. Геррін, Коллін Хінклі,
Ерік П. Джонсен, Скотт М. Муй, Бред Тер

Координатор з прав власності: Колліт Небекер Он

Керівник видавництва: Джейн Енн Пітерс

Склад видавництва: Конні Боуторп Брідж, Говард
Дж. Браун, Джулі Бурдетт, Брайан В. Джиджі, Кетлін
Говард, Деніс Кірбі, Джинні Дж. Нільсон, Ту Пілчер,
Гейл Тейт Рафферті

Підготовка до друку: Джефф Л. Мартін

Відповідальний за друк: Крейг К. Седжвік

Відповідальний за розповсюдження: Еван Ларсен

За інформацією щодо передплати і цін поза межами
Сполучених Штатів і Канади зайдіть на сайт store.lds.org
або звертайтеся до місцевого розподільного центру
Церкви або керівника приходу чи філії.

Рукописи і запитання надсилайте он-лайн на сайті
iaahona.lds.org; **поштою до** *Liahona*, Rm. 2420, 50 E.
North Temple St., Salt Lake City, UT 84150-0024,
USA; **або електронною поштою на адресу:**
iaahona@ldschurch.org.

Ліягона (слово з Книги Мормона, що означає "компас"
або "дороговказ") друкується: албанською, англійською,
біслама, болгарською, вірменською, в'єтнамською,
голландською, грецькою, датською, естонською,
індонезійською, ісландською, іспанською, італійською,
камбоджійською, китайською, кірибаті, корейською,
китайською (спрощеною), латвійською, литовською,
мальгаською, маршалійською, монгольською,
німецькою, норвезькою, польською, португальською,
російською, румунською, самоанською, себуано,
словенською, тагальською, тайянською, тайською,
тонганською, угорською, українською, урду, фіджійською,
фінською, французькою, хорватською, чеською,
шведською та японською мовами. (Періодичність
видання різна в залежності від мови).

© 2013 by Intellectual Reserve, Inc. Усі права застережено.
Printed in the United States of America.

Текст та ілюстрації з *Ліягони* можна копіювати для
разового некомерційного церковного або домашнього
використання. Ілюстративні матеріали не можна
копіювати, якщо інше не зазначено у відповідному
місці біля ілюстрації. Із запитаннями щодо авторських
прав звертайтеся до Офісу інтелектуальної власності
за адресою: Intellectual Property Office, 50 E. North
Temple St., Salt Lake City, UT 84150, USA; електронна
адреса: cor-intellectualproperty@ldschurch.org.

For Readers in the United States and Canada:
March 2013 Vol. 16 No. 3. *LIAHONA* (USPS 311-480)
Ukrainian, (ISSN 1096-5173) is published monthly by The
Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 East North
Temple St., Salt Lake City, UT 84150. USA subscription price
is \$10.00 per year; Canada, \$12.00 plus applicable taxes.
Periodicals Postage Paid at Salt Lake City, Utah. Sixty days'
notice required for change of address. Include address
label from a recent issue; old and new address *must* be
included. Send USA and Canadian subscriptions to Salt Lake
Distribution Center at address below. Subscription help
line: 1-800-537-5971. Credit card orders (Visa, MasterCard,
American Express) may be taken by phone. (Canada Poste
Information: Publication Agreement #40017431)

POSTMASTER: Send address changes to Salt Lake
Distribution Center, Church Magazines, PO Box 26368,
Salt Lake City, UT 84126-0368.

Ідеї для домашнього сімейного вечора

У цьому номері є статті та вправи, якими можна скористатися на домашньому
сімейному вечорі. Далі подано кілька прикладів.

ФОТОІЛЮСТРАЦІЯ КΟΥДІ БЕЛП ©RI

“Сила Слова Божого”, с. 22: ви мо-
жете прочитати зі своєю сім'єю розділ
“Священність Слова” і обговорити, як
Писання можуть бути нашим жезлом
із заліза. Запропонуйте членам сім'ї
поділитися історією, коли вони відчували
силу Писань. Або, для молодших дітей,
розкажіть надихаючу історію з Писань.
Ви можете разом зі старішиною Те
закликати їх щоденно вивчати Писання.

**“Що відбувається після того, як ми
помираємо?” с. 44:** ви можете обгово-
рити питання, перераховані у статті,
і благословення, які приносять знання,
що смерть не є кінцем нашого існування.

Ви можете запитати, як це знання робить
кожне наше рішення важливим. Завер-
шіть своїм свідченням про план спасіння.

“Овечки Меган”, с. 62: Прочитайте
історію про Меган і про її овечок та об-
говоріть, чому в кінці Меган була такою
щасливою. Ви можете також прочитати
Мосія 2:17—18 і поговорити про бла-
гословення, які ми отримуємо завдяки
служінню. Ви можете обговорити, як
члени сім'ї можуть служити одне одному
та іншим. У кінці ви можете заспівати
пісню про служіння, наприклад, “Служ-
няним завжди буду я” (*Збірник дитячих
пісень*, с. 71).

ВАШОЮ МОВОЮ

Ліягона та інші церковні матеріали доступні багатьма мовами
на сайті languages.lds.org.

ТЕМАТИЧНИЙ ПОКАЖЧИК

Номери сторінок відповідають першій сторінці статті.

Батьківство, 10
Благословення, 26, 35
Великдень, 30, 68, 70, 73
Вивчення Писань, 22
Викладання, 33
Воскресіння, 30, 44
**Генеральна конферен-
ція, 8**
Десятина, 26, 35, 37
Доброта, 60
Дружба, 62
Духовний світ, 44
ЗМІ, 48

**Ісус Христос, 16, 64, 65,
66, 68, 70, 73**
Книга Мормона, 22, 58
Мир, 4
**Місіонерська робота,
34, 57**
Натхнення, 36
**Повернення до активно-
сті, 7, 80**
Порнографія, 48
Послух, 16, 36, 54
**Психологічна витрива-
лість, 10**

Радість, 8
Самозабезпечення, 20
Свідчення, 65
Свобода волі, 16
**Сім'я, 9, 10, 33, 34, 38,
51, 52**
Служіння, 36, 62
Смерть, 44
Спокута, 16, 30
Таланти, 51
Тейлор, Джон, 81
Чистота, 48
Шлюб, 38

Президент
Томас С. Монсон

МОВЧИ, ПЕРЕСТАЇ!

Якось одного дня, кілька років тому, коли всі справи в офісі було завершено, у мене виникло сильне відчуття, що слід відвідати одну літню вдову, яка була пацієнткою будинку для літніх людей у Солт-Лейк-Сіті. Я відразу ж поїхав туди.

Зайшовши у її кімнату, я побачив, що там нікого немає. Я запитав у чергового, де вона може бути, і мене направили в кімнату для відпочинку. Там я знайшов цю добру вдову, де її відвідувала сестра й ще одна подруга. У нас зав'язалася приємна розмова.

Поки ми розмовляли, у кімнату увійшов чоловік, щоб придбати в автоматі бляшанку содової. Він поглянув на мене і сказав: “Ви часом не Том Монсон?”

“Так,—відповів я.— А ви схожі на Хемінгуея”.

Він підтвердив, що є Стівеном Хемінгуеем, сином Альфреда Юджина Хемінгуея, який служив моїм радником, коли багато років тому я служив єпископом і якого я називав Джином. Стівен сказав, що його батько перебуває у цьому ж закладі і знаходиться при смерті. Джин називав моє ім'я, і сім'я хотіла зв'язатися зі мною, але вони не змогли знайти мій номер телефону.

Я відразу ж вибачився перед жінками і пішов зі Стівеном до кімнати свого колишнього радника, де зібралися всі його

діти (дружина померла кілька років тому). Члени сім'ї вважали, що моя зустріч зі Стівеном у кімнаті для відпочинку була відповіддю від Небесного Батька на їхнє велике бажання уможливити нашу зустріч з їхнім батьком перед його смертю, щоб задовольнити його прохання. Я також відчував, що саме так і є, бо якби Стівен не увійшов до кімнати, в якій я знаходився саме в той час, я навіть не знав би, що Джин перебував у тому ж закладі.

Ми дали йому благословення. Кімнату сповнив дух спокою. Та зустріч була чудовою, після чого я їх залишив.

Наступного ранку по телефону я дізнався, що Джин Хемінгуей пішов з життя—лише через 20 хвилин після того, як ми з його сином дали йому благословення.

Я мовчки помолився, висловивши вдячність Небесному Батькові за Його скеровуючий вплив, завдяки якому я відчув спонукання поїхати в будинок для літніх людей і зрештою побачився зі своїм близьким другом Альфредом Юджином Хемінгуеем.

Мені приємно думати, що, коли ми насолоджувалися Святим Духом, разом смиренно молилися і промовляли благословення священства, думки Джина Хемінгуея були відлунням слів з гімну “Вчителю, буря лютує”:

*Не поспішай, мій Володар,
Не залишай мене,
Яке дивне блаженство, Ісусе,
Присутність Твоя несе.*

Я й досі люблю цей гімн і свідчу про
втішення, яке він приносить:

*Чи то шалена гроза в імлі,
Чи будь-хто, чи дикі стихії страшні—
Не зможуть поглинути човен, ні,
Бо спить там Володар Небес, землі.
Так, все смиренно вклоняється,
Мир настає¹.*

Незважаючи на сльози і випробування,
страхи і смуток, печаль і самотність, які ми
відчуваємо, коли втрачаємо близьких лю-
дей, існує впевненість, що життя вічне. Наш
Господь і Спаситель є живим свідченням, що
це правда². Достатньо Його слів із Святих
Писань: “Вгамуйтеся та знайте, що Бог Я”
(Псалми 45:11). Я свідчу, що це істина. ■

ПОСИЛАННЯ

1. “Вчителю, буря лютує”, *Гімни*, № 50.
2. Див. Richard L. Evans, “So Let Us Live to Live Forever,”
New Era, July 1971, 18.

ЯК НАВЧАТИ З ЦЬОГО ПОСЛАННЯ

Це послання може втішити тих, хто втратив
близьку людину або тих, хто бореться з
випробуванням. Крім послання Президента
Монсона ви можете поділитися одним з
наступних уривків з Писань, в залежності від
потреб тих, кого ви навчаєте: Йов 19:25–26;
1 Коринтянам 15:19–22; Мосія 24:13–15; Учення
і Завіти 122:7–9. Якщо відчуваєте спонукання,
ви можете свідчити про мир, який давав вам
Спаситель під час випробувань.

Будь ласка, зціли моє серце

Келсі Ледюкс

У річницю смерті мого брата я розмірковував про той час, який минув після його смерті. Я пам'ятаю не лише гострий біль, який відчував, але і благословення, які Бог мені дав.

Я ніколи не розумів, як могли люди казати, що смерть близьких може приносити благословення. Я не міг зрозуміти, як люди можуть відчувати ра-

дість і вдячність за те, що приносить мені стільки болю. Однак однієї ночі мої погляди повністю змінилися.

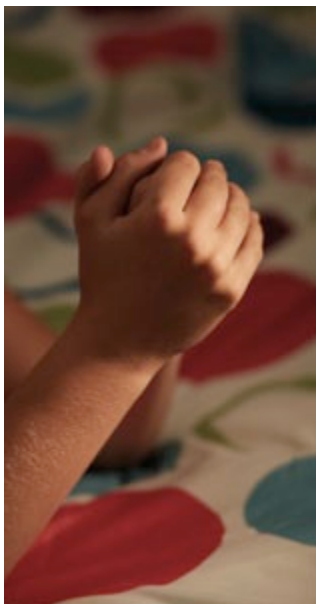
Я прокинувся серед ночі від того, що на серці було так важко, як ніколи. Біль був просто задушливим. Я впав на коліна й, ридаючи, звернувся в молитві до Небесного Батька. Усе життя мене вчили про Спокуту і про дивовижну зцілюючу силу Ісуса Христа. Зараз моя віра проходила перевірку. Чи дійсно я вірив? Я просив

Небесного Батька зцілити моє серце. Біль був надто сильний, і я не міг справитися з ним самотужки.

Потім почуття спокою, втішення і любові наповнило мене з ніг до голови. Мені здавалося, ніби Бог огорнув мене Своїми руками і захистив від сильного болю, який я відчував. Як і раніше, я сумував за своїм братом, але тепер я дивився на все іншими очима. Я так багато засвоїв завдяки цьому досвіду.

Я знаю, що нам доступні любов і мир Господа. Нам потрібно лише простягнути руку.

Келсі Ледюкс живе в Міннесоті, США.

Прийми рішення бути спокійним

Президент Монсон каже, що коли ми спокійні й благоговійні, то можемо відчувати мир і здобути сильніше свідчення про нашого Небесного Батька. І Святий Дух може ясніше нам підказувати, як допомагати іншим.

Хто з дітей, зображених нижче, зберігає спокій?

Запиши або обговори з батьками один спосіб того, як залишатися спокійним. Потім приділи час на цьому тижні, щоб спробувати це зробити. Зробивши це, ти можеш записати у своєму щоденнику про свої почуття і отримані спонукання.

З молитвою вивчіть поданий матеріал і, якщо це доречно, обговоріть його з сестрами, яких ви відвідуєте. Звертайтеся до запитань, які допоможуть вам зміцнити ваших сестер і перетворити Товариство допомоги на активну частину свого власного життя. Більш докладна інформація міститься на сайті reliefsociety.lds.org.

Повернення до активності

Наш пророк, Президент Томас С. Монсон, заохочував нас “простягнути руку і врятувати тих, хто потребує нашої допомоги, а також вивести їх на вищий шлях і на кращу дорогу. ... Це Господня робота, і коли ми виконуємо доручення Господа, ... ми маємо право на Господню допомогу”¹.

Багато років тому Лавен Колл разом зі своєю напарницею з візитного вчителювання відвідали менш активну сестру. Вони постукали у двері й побачили молоду матір у домашньому халаті. У неї був нездоровий вигляд, але невдовзі вони зрозуміли, що її проблемою був алкоголь. Візитні сестри сіли й поговорили з молодою матір’ю, яка опинилася у важкому становищі.

Коли вони пішли, то сказали собі: “Вона—дитина Бога. Наш обов’язок—допомагати їй”. Тож вони навідувалися часто. Кожного разу вони помічали й відчували зміни на краще. Вони запросили цю сестру відвідати Товариство допомоги. Хоча й з неохотою, однак зрештою вона почала регулярно відвідувати збори Товариства допомоги. Після певного заохочення разом з

чоловіком і дочкою вона прийшла до церкви. Чоловік відчув Святого Духа. Він сказав: “Я зроблю те, що запропонує єпископ”. Зараз вони активні у Церкві й запечатані у храмі².

З Писань

3 Нефій 18:32; Учення і Завіти 84:106; 138:56.

ПОСИЛАННЯ

1. Томас С. Монсон, “Священне покликання служити”, *Ліягона*, трав. 2005, сс. 54–57.
2. Лист до генерального президентства Товариства допомоги від дочки Лавен Колл.
3. Бригам Янг, у *Дочки в Моєму царстві: Історія і спадок Товариства допомоги* (2011), с. 117.
4. Елайза Р. Сноу, у *Дочки в Моєму царстві*, с. 91.

Віра, сім'я, допомога

З нашої історії

Допомагати тим, хто зійшов на манівці, повернутися до євангелії Ісуса Христа завжди було відповідальністю святих останніх днів і членів Товариства допомоги. Президент Бригам Янг (1801–1877) сказав: “Маймо ж співчуття одне до одного, ... і нехай зрячі ведуть сліпих, поки ті не будуть бачити шлях самостійно”³.

Елайза Р. Сноу, другий генеральний президент Товариства допомоги, з вдячністю говорила про зусилля сестер у Огдені, штат Юта, США, які вони докладали, щоб зміцнювати одна одну. “Мені добре відомо, які великі пожертвування [мається на увазі служіння] було зроблено, і їх ніколи не записували в [реєстрові] книги”—сказала вона. Але визнаючи, що ведуться небесні записи того, що роблять сестри, коли вони допомагають тим, чиє серце охолело, вона сказала: “Президент Джозеф Сміт сказав, що це Товариство було організовано, щоб спасати душі. ... Ведеться ще одна книга—книга вашої віри, вашої доброти, ваших добрих справ, ваших слів. ... Ніщо не втратиться”⁴.

Що я можу зробити?

1. Чи я впевнено почуваюся, коли прошу менш активних сестер разом зі мною прийти на збори Товариства допомоги?
2. Чи зручно сестрам, за якими я пильную, ставити мені запитання про євангелію?

БЛОКНОТ ЖОВТНЕВОЇ КОНФЕРЕНЦІЇ

“Що Я, Господь, сказав, Я сказав ... чи Моїм власним голосом, чи голосом Моїх слуг, все одно” (УЗ 1:38).

Вивчаючи матеріали жовтневої генеральної конференції 2012 року, ви можете звертатися до цих сторінок (та Блокнотів конференцій у майбутніх випусках). Це допоможе вам у вивченні й застосуванні останніх учень сучасних пророків і апостолів та інших провідників Церкви.

ІСТОРІЇ З КОНФЕРЕНЦІЇ

Насолоджуйся моментом

Ми з Гарріет, моєю дружиною, любимо кататися на велосипедах. Так чудово виїхати на природу й насолоджуватися її красою. У нас є певні маршрути для таких поїздок, але ми мало приділяємо уваги тому, як далеко чи як швидко ми подорожуємо у порівнянні з іншими велосипедистами.

Однак час від часу я думаю, що ми могли б бути трішки завзятішими. Я навіть думаю, ми могли б показати кращий результат в часі або їхати з більшою швидкістю, якщо б ми тільки трішки підштовхнули себе до цього. І тоді я іноді навіть допускаюся великої помилки, кажучи про цю ідею своїй прекрасній дружині.

Як правило, вона завжди реагує на мої пропозиції такого характеру дуже по-доброму, дуже ясно і дуже відверто. Вона посміхається і каже: “Дітере, це—не перегони; це—подорож. Насолоджуйся моментом”.

Наскільки ж вона права!

Іноді в житті ми настільки зосереджуємося на фінішній лінії, що нам

не вдається відчутися радість самої подорожі. Я їду кататися на велосипеді зі своєю дружиною не тому, що думаю про фініш. Я їду, бо бути з нею для мене приємно й радісно.

Хіба це не здається безглуздим втрачати радісні й приємні моменти через те, що ми постійно чекаємо того моменту, коли вони закінчатся?

Хіба ми слухаємо прекрасну музику, чекаючи, як стихне фінальна нота, і не дозволяємо собі посправжньому насолодитися самою музикою? Ні. Ми слухаємо і відчуваємо варіації мелодії, ритм і гармонію всього музичного твору.

Хіба ми проказуємо молитви з думкою лише про “амін”, тобто їхній кінець? Звичайно ж, ні. Ми молимося, щоб бути ближче до Небесного Батька, отримати Його Дух і відчутися Його любов.

Нам не слід чекати, щоб бути щасливими тоді, коли досягнемо чогось у майбутньому, нам слід знаходити те щастя, яке вже є можливим,—увесь час! Життя не означає бути вдячним лише у ретроспективі.

“Це день, що його створив Господь,—написав автор псалмів.—

Радіймо та тішмося в нім!” [Псалми 117(118):24].

Президент Дітер Ф. Ухтдорф, другий радник у Першому Президентстві, “Про жалкування і рішення”, Ліягона, лист. 2012, сс. 23–24.

Питання для обдумування

- Як ви можете знаходити радість під час своєї життєвої подорожі?
- Як ви можете приносити радість в життя тих, хто навколо вас?
- Який зв'язок між вдячністю і радістю?

Ви можете записати свої думки у щоденник або обговорити їх з іншими.

Додаткові матеріали на цю тему: *Стійкі у вірі* (2005), “Спокута Ісуса Христа”, сс 154–161; “Gratitude,” “Happiness,” and “Repentance” у Gospel Topics on LDS.org; Річард Г. Скотт, “Finding Joy in Life,” *Ensign*, May 1996, 24–26.

Щоб прочитати, подивитися або послухати виступи з генеральної конференції, зайдіть на сайт conference.lds.org.

Паралелі: Шлюб і сім'я

Деякі найважливіші теми згадувалися кількома промовцями на генеральній конференції. Ось що сказали про сім'ю четверо промовців. Спробуйте знаходити інші паралелі, вивчаючи промови конференції.

- “Об’єднання разом чоловіка і жінки через законне і правочинне одруження є не лише підготовкою для появи майбутніх поколінь, щоб їм успадковувати землю, але також і найбільшою радістю та задоволенням, які тільки можна знайти в цьому житті”¹. Старійшина Л. Том Перрі, з Кворуму Дванадцятих Апостолів
- “Дітям потрібна емоційна й особиста сила, що приходить завдяки вихованню двома батьками, які об’єднані їхнім шлюбом та їхніми цілями”². Старійшина Даллін Х. Оукс, з Кворуму Дванадцятих Апостолів

- “Фундамент доброти і ввічливості закладається вдома. Не дивно, що загальна поведінка людей стає все більш занепадою у міру того, як руйнується інститут сім’ї”³. Старійшина Квентін А. Кук, з Кворуму Дванадцятих Апостолів
- “Ми маємо багато чого робити для зміцнення інституту шлюбу у суспільствах, які все більше принижують його важливість і мету”⁴. Старійшина Д. Тодд Крістофферсон, з Кворуму Дванадцятих Апостолів

ПОСИЛАННЯ

1. Л. Том Перрі, “Ставати порядними батьками”, *Ліягона*, лист. 2012, с. 27.
2. Даллін Х. Оукс, “Захистіть дітей”, *Ліягона*, лист. 2012, с. 45.
3. Квентін А. Кук, “Чи можете ви відчувати це тепер?”, *Ліягона*, лист. 2012, с. 7.
4. Д. Тодд Крістофферсон, “Брати, у нас є робота”, *Ліягона*, лист. 2012, с. 49.

ЩО ОЗНАЧАЄ БУТИ ХРИСТІЯНИНОМ?

1. “Християнин має віру в Господа Ісуса Христа. ...
2. Християнин вірить, що через милість Бога ... ми можемо покаятися, пробачити інших, дотримуватися заповідей і успадкувати вічне життя.
3. Слово *християнин* означає, що ми беремо на себе ім’я Христа. Ми робимо це, коли приймаємо хрищення і отримуємо дар Святого Духа.
4. Християнин знає, що ... пророки Бога завжди свідчили про Ісуса Христа”.

Старійшина Роберт Д. Хейлз, з Кворуму Дванадцятих Апостолів, “Ставати християнином, більше схожим на Христа”, *Ліягона*, лист. 2012, с. 90.

Пророче обіцання

“Спаситель може витерти наші сльози жалкування і зняти тягар наших гріхів. Його Спокута дозволяє нам залишити минуле позаду й рухатися вперед з чистими руками, щирим серцем і рішучістю робити щось краще і, особливо, ставати кращими”.

Президент Дітер Ф. Ухтдорф, другий радник у Першому Президентстві, “Про жалкування й рішення”, *Ліягона*, лист. 2012, с. 24.

ЯК ВИХОВАТИ ПСИХОЛОГІЧНО ВИТРИВАЛИХ ДІТЕЙ

*Наскільки успішно діти
справляються з невдачами
великою мірою залежить
від того, наскільки
добре їхні батьки
допомогли їм розвинути
правильне ставлення і
навички психологічної
витривалості.*

Лілі Дж. Баррап

Служба з питань сім'ї Церкви Ісуса Христа Святих Останніх Днів (СОД)

Вжитті є багато випробувань. Господь каже, що Він обрав нас “у горні недолі” (Ісаїя 48:10), щоб нас “випробувати, як і Авраама” (УЗ 101:4), і що негаразди “дода[дуть] [нам] досвіду і бу[дуть] [нам] на благо” (УЗ 122:7). Це звучить страшно.

Ми можемо думати: як можна бути щасливим і спокійним посеред випробувань? Писання навчають, що ми можемо (див. 2 Коринтянам 12:10; Євреям 5:7–8; УЗС 127:2).

Консультуючи місіонерів у центрі підготовки місіонерів (ЦПМ) у Прово, шт. Юта, я помітила, що найпоширенішою причиною емоційних проблем був брак психологічної витривалості. Коли виникали труднощі у розумного, талановитого місіонера, який раніше не мав психологічних проблем, це часто викликало здивування у провідників священства й інших людей. У багатьох випадках такий місіонер просто не навчився тому, як правильно справлятися з труднощами. Батьки можуть допомогти своїм дітям уникати подібних проблем, навчаючи принципам, що розвивають більшу психологічну витривалість.

Ставлення, що характеризує психологічну витривалість

Початкове значення англійського слова *resilience* спочатку стосувалося здатності матеріалів відновлювати свою форму або стан після згинання, розтягування чи стискування. Сьогодні це слово, як правило, вживається, щоб описати здатність приходити в норму після випробування.

Ми знаємо дві речі про випробування і психологічну витривалість: по-перше, “є потреба в тому, щоб була протилежність у всьому” (2 Нефій 2:11). По-друге, щоб здобути щось цінне, необхідно йти на великі жертви.

У міру того як діти стають психологічно витривалими, вони розуміють і приймають ці два факти. Для них життя сповнене труднощів і постійних змін, але вони вірять, що зможуть справитися з тими труднощами й змінами. Вони вбачають у помилках і слабкостях можливість навчатися і розуміють, що програш може передувати перемозі.

Розвиваючи психологічну витривалість, діти вірять, що можуть впливати й навіть контролювати наслідки в своєму житті за допомогою зусиль, уяви, знань і навичок. З таким ставленням вони зосереджуються на тому, що *можуть* зробити, а не на тому, чого не можуть контролювати.

Ще одна ознака психологічної витривалості—бачити велику мету і значення в житті та в людях. Відчуття мети допоможе нашим дітям не здаватися, хоча невдачі й тиск з боку інших

спонукатимуть до цього. Якщо психологічна витривалість наших дітей збільшиться, то вони засвоять глибокі цінності, які будуть їх скеровувати: милосердя, доброчесність, цілісність, чесність, трудова етика і віра в Бога. Вони будуть залучатися до того, що відбувається навколо них, і вирішати діяти відповідно до своїх цінностей

Уроки психологічної витривалості, засвоєні з дитинства

Коли я була дитиною, багато дорослих у моєму житті—батьки, сусіди, вчителі та провідники Церкви—викладали мені, моєму брату і сестрам наступні уроки. Ці 5 принципів можуть стати у пригоді вашим дітям:

1. Привілеї мають ціну.

Я знала, що можливість погратися з друзями у найближчі дні залежить від того, чи буду я вчасно приходити додому.

2. Закон врожая.

Якщо я хотіла мати гроші, мені потрібно було розносити газети у призначені мені будинки й кожного місяця забирати гроші.

3. Особиста підзвітність і відповідальність.

Я мала самостійно виконувати свої домашні завдання, проекти для наукових ярмарок і здобувати нагороди.

4. Закон відшкодування.

Я могла залагодити свою неправильну поведінку, вибачившись або відшкодувавши збитки. Мої батьки іноді пропонували мені виконати додаткову роботу по господарству, наприклад, виполоти бур'ян.

5. Вчитися на помилках.

Якщо я погано застеляла ліжко, погано мила посуд чи залишала після прополки бур'яни, мені доводилося перероблювати цю роботу.

—Лілі Дж. Баррар

замість того, щоб почуватися відчуженими і уникати труднощів.

Євангелія навчає і відшліфовує ці цінності й поняття.

Перфекціонізм згубно впливає на психологічну витривалість

Серед того, що утруднює розвиток психологічної витривалості, можна назвати неправильне розуміння заповіді бути досконалими (див. Матвій 5:48). Це неправильне розуміння є найпоширенішим фактором, що підриває психологічну витривалість нових місіонерів. Вони хочуть бути досконалими в усьому, бо люблять Небесного Батька й Ісуса Христа і не хочуть Їх засмутити. Але вони не розуміють, що Господь діє через слабких, простих служителів (див. УЗ 1:19–23), і що бажання бути досконалим не означає, що ми ніколи не робитимемо помилок. Натомість, ми повною мірою розвинемося чи вдосконалимося завдяки Спокуті Ісуса Христа, намагаючись йти за Ним.

Таке помилкове розуміння може також корінитися в тому, чого навчає нашу молодь суспільство: що їхня цінність залежить від таланту й успішності. У школах і громадах, а іноді навіть у церкві чи вдома, молодь бачить, що їхні однолітки здобувають визнання, викликають захоплення, прихильне ставлення і похвалу за те, що є в чомусь талановитими. Тож вони намагаються оцінювати себе. Роблячи це, вони починають боятися провалу й помилок. Вони вибирають, чим займатись, керуючись тим, якого успіху вони зможуть досягнути. Вони зволікають, коли не почувуються впевнено. Вони переймаються тим, що подумают інші, якщо вони помиляться. Вони бояться втратити прихильне ставлення. Вони вважають, що їхня успішність є показником їхньої вартості. Їхній перфекціонізм перетворюється на злого наглядача і пригнічує їхню психологічну витривалість.

Наприклад, оскільки місіонери в ЦПМ не можуть вибирати, що будуть робити, а чого не будуть робити, і це є частиною підготовки, вони роблять помилки, коли навчаються розмовляти новою мовою, викладати євангельські поняття і виконувати інші місіонерські задачі. Вони роблять помилки перед незнайомими людьми, і якщо вони не стали психологічно витривалими, то почуватимуться пригніченими й приголомшеними.

Як допомагати дітям розвивати психологічну витривалість

Тож як нам допомагати дітям розвивати психологічну витривалість? Наш Небесний Батько показує в цьому вірєць. Він ставиться до нас з великою любов'ю і повагою, навіть коли ми помиляємося. Він нагадує нам про наш потенціал (див. Мойсей 1:39) і про нашу велику цінність (див. УЗ 18:10), які ми маємо завдяки знанню про те, що ми є Його сином або дочкою. Він дає нам закони, тож ми знаємо, чого Він очікує (див. УЗ 107:84), дає можливість робити вибір (див. 2 Нефій 2:15–16) і поважає наш вибір (див. УЗ 130:20). Завдяки навчанню і настановам Він уможлиблює виправлення помилок (див. УЗ 1:25–26), а завдяки покаянню й відшкодуванню збитків—позбавлення гріхів (див. УЗ 1:27–28).

Ось кілька рекомендацій того, як ми можемо застосовувати ці принципи вдома:

- Моліться, щоб зрозуміти сильні сторони своїх дітей, і як допомогти їм у їхніх слабкостях.
- Будьте терплячими і зрозумійте, що дітям потрібен час, аби розвинути психологічну витривалість.
- Намагайтеся зрозуміти, що помилки й невдачі відкривають можливості для навчання.
- Дозволяйте, щоб природні, логічні наслідки ставали дисциплінарними.

Розвиваючи психологічну витривалість, діти вірять, що зможуть впливати й навіть контролювати події свого життя за допомогою зусиль, уяви, знань і навичок. Вони зосереджуються на тому, що можуть зробити, а не на тому, що не можуть контролювати.

- Поважайте рішення дітей, навіть якщо їхні неправильні рішення позбавлять їх привілеїв.
- Утримуйтеся від того, щоб сварити дітей за порушення правил.
- Гострою критикою не відбивайте бажання щось зробити.
- Замість того, щоб хвалити за досягнення, заохочуйте і хваліть за докладені зусилля.
- “Хваліть своїх дітей частіше, ніж ви їм робите зауваження. Хваліть їх навіть за найменші досягнення” (Президент Езра Тефт Бенсон [1899–1994], “The Honored Place of Woman,” *Ensign*, Nov. 1981, 107).

Якщо ми з молитвою трудимося над нелегким завданням з виховання психологічно витривалих дітей, Господь благословить нас проводом і натхненням, необхідними для того, щоб допомагати дітям здобути емоційну й духовну силу справлятися з життєвими випробуваннями. ■

Рекомендації щодо виховання здібних, психологічно витривалих дітей

Хоча виконання батьківських обов'язків вимагає індивідуального підходу до кожної дитини, певні принципи є майже універсальними. Нижче подані принципи довели свою дієвість.

Замість того, щоб робити це ...

Встановлювати непорядковані або довільні правила і наслідки.

Дозволяти дітям уникати наслідків своїх рішень.

Постійно робити зауваження.

Бути примхливими і непослідовними, вимагаючи послуху.

Хвалити лише за результат.

Доводити до розуміння дітей, що їхня самоцінність залежить від результатів.

Говорити про провали або успіхи як наслідки удачі або таланту.

Намагатися вирішити проблеми дітей, даючи їм усі відповіді.

Вселяти в дітей відчуття, що вони тупі, критикуючи їх.

Робіть це ...	І ви отримаєте такий результат ...
Обговорюйте правила і встановлюйте логічні наслідки, які є помірними, пов'язаними з певним видом поведінки і шанобливими як до батьків, так і до дітей.	Діти знають, чого очікувати, і навчаються тому, що рішення мають наслідки.
 Дозволяйте дітям відчути на собі природні й логічні наслідки їхніх рішень.	Діти навчаються підзвітності й відповідальності за свої рішення.
 Переважаю хвалить. Позитивно реагуйте на маленькі кроки, зроблені в правильному напрямку.	Діти дізнаються, чого хочуть батьки. Вони відчують підбадьорення, свою самоцінність і розуміння з боку інших.
Постійно пропонуйте бажані нагороди за дії та вчинки, які б ви хотіли покращити.	Діти навчаються, що вони не повинні хотіти робити щось важке; вони просто повинні це робити.
Хвалить за зусилля, яким би не був результат.	Діти почуваються підбадьореними, впевненими і мають більше бажання справлятися з труднощами.
Кажіть дітям, що вони цінні самі по собі, оскільки є синами й дочками Бога і мають Божественний потенціал.	Вічний потенціал дитини буде підкріплено розумінням самоцінності, а не тимчасовим успіхом чи провалом.
Кажіть, що невдача є тимчасовим явищем і нагодою для навчання. Кажіть, що успіх є наслідком старанної праці й жертви.	Діти менше розчаровуються і бояться невдач та мають більше бажання бути наполегливими.
Допомагайте дітям (1) визначити, що сталося, (2) проаналізувати, що призвело до такого результату і (3) визначити, що вони можуть зробити, аби уникнути цієї проблеми наступного разу.	Діти починають розуміти, що означає бути спроможним, будуть реагувати на проблеми й вирішувати їх, а також зрозуміють, що контролюють своє життя і можуть долати труднощі.
Слухайте, підтримуйте і підбадьорюйте дітей, щоб вони захотіли знову звернутися до вас по допомогу.	Діти почуваються затишно, обговорюючи з вами помилки і проблеми.

Старійшина
Д. Тодд Крістофферсон
З Кворуму Дванадцятьох
Апостолів

Ви вільні

Чого вимагає Бог—то це такої відданості, яку виявляв Ісус.

Євангелія, за словами Президента Гордона Б. Хінклі (1910–2008)—це “план свободи, який стримує пожадання і скеровує поведінку”¹. Цей план виводить нас на шлях, що збільшує знання і здібності, благодать і світло. Це свобода ставати такими, якими ви можете і повинні бути. Але щоб ваша свобода була повною, ви маєте відмовитися від усіх гріхів (див. Алма 22:18); упертості; ваших викоханих, але негарних звичок; можливо навіть від чогось хорошого, яке стає на заваді тому, що, як вважає Бог, є для вас найважливішим.

Голос господаря

Моя тітка Адена Нелл Горлі розповіла один випадок багаторічної давності з життя її батька і мого діда Хельге В. Свенсона, який уже пішов з життя. Ця історія є ілюстрацією того, що я маю на увазі. Вона розповідала:

“Ми з дочкою приїхали провідати моїх батьків. При заході сонця мама покликала нас на ганок, запрошуючи подивитися,

як батько кличе своїх [п'ятьох] овечок до хліва на ніч. Батько ... був патріархом колу і ... уособленням усього, що є хорошого і доброго в чоловікові Божім.

... Батько підійшов до краю поля і покликав: “Ідіть сюди”. Відразу ж, навіть не припиняючи жувати, усі п'ять голів повернулися в його бік, а потім [вівці] почали бігти, доки не опинилися поруч з ним, і він погладив кожную по голові.

Моя маленька дочка сказала: “Ой бабусю, а як дідусеві вдається це зробити?”

Моя мати відповіла: “Вівці знають його голос і люблять його”. Тепер маю визнати, що на полі було п'ять овець і п'ять голів піднялося, коли він їх покликав, але лише чотири підбігли до батька. Віддалік, майже на кінці поля, дивлячись прямо на батька, стояла велика [вівця]. Батько покликав її: “Іди сюди”. Вона ніби хотіла зробити рух у напрямку до нього, але не пішла. Тоді батько пішов через поле, кличучи її: “Іди сюди. Ти не прив'язана”. Інші чотири вівці йшли за ним по п'ятах.

Тоді мама пояснила, що кілька тижнів тому один знайомий привів цю [вівцю] і дав її батькові, сказавши, що не хоче мати її більше у своїй отарі. Чоловік сказав, що вона була дикою і неслухняною, завжди заводячи інших овець за огорожу і спричиняючи стільки клопоту, що він захотів спекатися її. Батько радо прийняв вівцю і наступні кілька днів тримав її у полі на прив'язі, щоб вона не втекла. Потім він терпляче привчав її любити його та інших овець. Пізніше, коли вже тварина відчула себе впевненіше у своєму новому домі, батько залишив коротку мотузку на її шиї, але не тримав на прив'язі.

Поки мама розповіла нам усе це, батько разом з вівцями майже дійшов до [самотньої вівці] в кінці поля і крізь тишу, ми знову почули, як він кликав: “Іди сюди. Ти вже не прив'язана. Ти вільна”.

Я відчула, що на очі навернулися сльози, коли побачила, як [вівця] повернулася і підійшла до батька. Потім, з любов'ю гладячи її по голові, він разом зі своєю невеличкою отарою розвернувся і знову пішов до нас.

Я подумала, як дехто з нас, хто є Божими вівцями, зв'язують себе гріхами світу. Стоячи там, на ганку, я мовчки дякувала Небесному Батькові за те, що є істинні помічники Пастиря і вчителі, сповнені терпіння і доброти, готові навчати нас любові й послуху. Вони надають безпеку і свободу в отарі, щоб, навіть знаходячись далеко від укриття, ми впізнали голос Господаря, коли Він кликатиме: “Іди сюди. Тепер ти вільний”².

Як чудово усвідомлювати, що ми можемо збільшувати свободу,

*Як чудово
усвідом-
лювати, що
ми можемо
збільшувати
свободу,
вдоскона-
люючись
у своєму
послуху.*

вдосконалюючись у послуху. Кажучи словами президента Бойда К. Пекера, президента Кворуму Дванадцятьох Апостолів, “ми неслухняні тому, що сліпі, ми слухняні тому, що можемо бачити”³.

Наш вибір у цьому житті не полягає в тому, щоб підкорятися чи не підкорятися певній владі. Наш вибір полягає в тому, якій владі підкорятися: владі Бога чи Сатани. Як казав Легій, це вибір між волею і неволею (див. 2 Нефій 2:27). Якщо це не одне, то обов'язково інше.

Наше підкорення Богові і Його праву правити і царювати над нами приносить інші благословення. Серед найважливіших—віра і впевненість, що дозволяють нам жити в мирі. Господь сказав Ісусу Навину:

“Не встоїть ніхто перед тобою по всі дні життя твого. Як був Я з Мойсеєм, так буду з тобою,— Не залишу тебе й не покину тебе. ...

Тільки будь дуже сильний та відважний, щоб додержувати чинити за всім тим Законом, що наказав був тобі Мойсей, Мій раб,—не відхилишся від нього ні праворуч, ні ліворуч, щоб щастило тобі в усьому, де ти будеш ходити” (Ісус Навин 1:5, 7).

“Я світ переміг”

Якщо і ми будемо “додержуватися чинити за всім тим Законом”, ми також матимемо впевненість, що Бог з нами так само, як Він був з Мойсеєм. Разом із псаломспівцем ми зможемо сказати: “На Бога надію кладу, й не боюся,—що тіло учинить мені” (Псалми 55:5). Хіба не пообіцяв Господь:

“Страждання зазнаєте в світі,—але будьте відважні: Я світ переміг!” (Іван 16:33).

Багато років тому я головував на церковній дисциплінарній раді. Перед нами сидів чоловік, гріхи якого були причиною скликання ради. Він розповідав нам свою історію. Його гріхи дійсно були важкими, але і проти нього сильно грішили. Коли ми розглядали той випадок, моя душа затриивожила, і я попросив дозвіл вийти, щоб подумати і помолитися про це на самоті, а потім знову приєднатися до ради.

Я стояв перед стільцем у своєму кабінеті, благуючи Господа допомогти мені зрозуміти, як можна було вчинити таке зло. Я не бачив, а радше відчув бездонну прірву, яка була чимось накрита. В одному куті накриття було ледь припідняте лише на мить, і я відчув, у цій прірві глибину й широчінь зла, яке існує у світі. Воно було більшим, ніж я міг насправді досягнути. Я був приголомшений. Я впав на стілець позаду мене. Мені здавалося, що від цього видовища у мене перехопило подих. Я подумки заволав: “Як ми можемо навіть сподіватися подолати таке зло? Як ми зможемо витримати те, що є настільки темним і всепоглинаючим?”

У ту мить у моєму розумі виникла така думка: “Будьте відважні: Я світ переміг!” (Іван 16:33). Я рідко відчував подібний спокій поруч з реальним злом. Я відчував глибоку вдячність за гостроту Спасителевих страждань і більшою мірою, навіть до відчуття страху, відчув вдячність за глибину того, що Йому довелося здолати. Я відчув заспокоєння, думаючи про чоловіка, який чекав нашого суду, знаючи, що у нього є Викупитель, Чиєї благодаті було достатньо, щоб очистити його і також залагодити ту несправедливість, яку йому довелося знести. Я краще зрозумів, що добро переможе завдяки Ісусу Христу, у той час як без Нього у нас не було б жодного шансу. Я відчув спокій, і він був дуже приемним.

Пророк Джозеф Сміт розумів це, коли сказав: “Життєрадісно робимо все, що в нашій владі; а тоді стіймо з найглибшою впевненістю, щоб побачити Боже спасіння

і руку Його, яку буде явлено” (УЗ 123:17). Обіцяння тим, хто підкоряється Богові таке: Його рука, Його сила будуть явлені в їхньому житті. Спаситель сказав:

“Не бійтеся, малі діти, бо ви Мої, а Я подолав світ, і ви з тих, кого Мій Батько дав Мені;

І ніхто з тих, кого Мій Батько дав Мені, не загубиться” (УЗ 50:41–42).

Жити з таким запевненням є благословенням, можливо більшим, ніж ми здатні оцінити. Усі ми, раніше або пізніше, у миті невідворотного лиха чи виснажливого збентеження, обравши Бога своїм дороговказом, зможемо з упевненістю заспівати: “Чудовим є мир, що несе євангелія”⁴.

Ми не повинні очікувати миру або свободи, віри чи будь-яких інших дарів від нашого небесного Провідника, якщо неохоче або без задоволення приймаємо Його провідництво. Якщо праведність є ритуальною, а не реальною, нам не слід чекати винагороди. Відсторонена, байдужа відданість не є для Нього відданістю взагалі. Наша покірність має бути повною, щирою і безмежною. Що вимагає Бог—то це такої відданості, яку виявляв Ісус, Якому довелося випити чашу настільки гірку, що це здивувало навіть Його, великого Творця (див. Марк 14:33–36; УЗ 19:17–18). Однак Він це зробив, “волю Сина бу[ло] поглинуто волею Батька” (Мосія 15:7).

Я залишаю вам своє свідчення, що через Ісуса Христа, Сина Божого, ми можемо стати, як одне, з Богом, так само, як про це молився Ісус (див. Іван 17:20–23). Нехай ваша вірність Їм навіки буде сяючим дороговказом у вашому житті. ■

З виступу на духовному вечорі в Університеті Бригама Янга, що проводився 19 жовтня 1999 року. Повний текст виступу англійською мовою знаходиться на сайті speeches.byu.edu.

ПОСИЛАННЯ

1. Гордон Б. Хінклі, “A Principle with Promise,” *Improvement Era*, June 1965, 521.
2. Adena Nell Swenson Gourley, “I Walked a Flowered Path” (unpublished manuscript, 1995), 199–200.
3. Бойд К. Пекеп, “Agency and Control,” *Ensign*, May 1983, 66.
4. “Sweet Is the Peace the Gospel Brings,” *Hymns*, no. 14.

ЖИТИ ЗА ПРИНЦИПАМИ

самозабезпечення

Ларрі Хіллер, співробітник редакції церковних журналів,
і **Кетрін Х. Олсон**, співробітник служби благополуччя

Луїс Кіспе, з міста Ла-Пас, Болівія, можливо має зір лише в одному оці, але у нього є чітке бачення своєї мети—стати самозабезпеченим і піклуватися про свою сім'ю. Хоча він переживає економічні труднощі й проблеми зі здоров'ям, Луїс упевнений у своєму майбутньому. Він робить усе можливе, щоб допомогти самому собі, у той же час визнаючи свою залежність від Небесного Батька. “Я зрозумів, що немає нічого неможливого, коли є допомога Батька”,—каже він.

Самозабезпечення: духовний і матеріальний принцип

Упродовж останніх восьми років цей 46-річний батько шістьох дітей по черзі навчається і працює, аби здобути ступінь з агрономії. Упродовж років навчання Луїсові доводилося їздити майже 100 км зі свого містечка Ачакачи до університету Universidad Mayor de San Andres. Незважаючи на таку жертву, Луїс успішно завершив свою освіту і зараз зосередився на наступній меті—придбати власну ферму.

Луїс є хорошим прикладом самозабезпечення матеріальними речами, такими, як: робота, добробут і запас продуктів. Але принцип самозабезпечення є насамперед духовним, а не матеріальним. Старійшина Роберт Д. Хейлз, з Кворуму Дванадцятих Апостолів,

дав таке визначення *самозабезпеченню*—це “означає взяти на себе відповідальність за своє духовне і матеріальне благополуччя і за благополуччя тих, про кого Небесний Батько доручив нам піклуватися”¹.

Господь сказав, що Він ніколи не давав нам закон, який був би виключно фізичним (див. УЗ 29:34–35). Ймовірно, заповідь працювати має на меті благословити нас духовно такою ж мірою, як і забезпечити матеріально (див. Буття 3:17–19).

Духовне самозабезпечення

Благословення матеріального самозабезпечення стають особливо очевидними в часи скрути, наприклад, під час стихійних лих, безробіття чи фінансової нестабільності. Однак духовна самозабезпеченість є такою ж важливою в подібні моменти. Ті люди, які мають міцну духовну основу, відчувають благословення миру, впевненості й сильнішу віру, коли звертаються до Небесного Батька по допомогу.

Церковні провідники радять нам готуватися до духовних криз. Президент Бойд К. Пекер, президент Кворуму Дванадцятиох Апостолів, сказав:

“Нас навчають створювати запас ... продуктів, одягу і, по можливості, пального—*вдома* ...

Чи не бачимо ми, що цей же принцип стосується також і отримання натхнення та одкровення, розв’язання проблем, отримання поради й спрямування? ...

Якщо ми втратимо психологічну та духовну незалежність, нашу впевненість у своїх силах, це значною мірою нас ослабить, і може навіть більше, ніж якби ми стали залежними матеріально”².

Давати й отримувати

Самозабезпечення не слід плутати з повною незалежністю. Адже, зрозуміло, що зрештою, ми в усьому залежимо від нашого Небесного

Батька (див. Мосія 2:21). Нам потрібні Його постійне скерування, збереження й захист.

Ми також залежимо одне від одного. Оскільки ми наділені різними духовними дарами, то очікується, що ми будемо ділитися тим, що отримали, аби благословення могли мати всі (див. УЗ 46:11–12). Головне—щоб ми стали самозабезпеченими в тому, що в нашій владі, служили іншим, коли можемо, і дали можливість іншим мати благословення послужити нам, коли виникає потреба.

Чим більше ми самозабезпечені—як духовно, так і матеріально—тим більшою є наша здатність бути активною силою добра. Старійшина Хейлз пояснював: “Наша найголовніша мета—стати подібними до Спасителя, і досягається вона нашим безкорисливим служінням іншим людям. Наша здатність служити залежить від того, наскільки ми самозабезпечені”³.

Особиста відповідальність

Луїс Кіспе побачив, що його наполегливість і довіра до Господа принесли результати: такі матеріальні благословення, як робота, диплом по закінченні коледжа та міцніша сім’я. У свою чергу ці матеріальні здобутки зміцнили його віру. Він виконує настанову Президента Спенсера В. Кімбола (1875–1985): “Жоден щирий святий останніх днів, будучи фізично і психологічно адекватним, добровільно не перекладатиме відповідальність за своє благополуччя або благополуччя його сім’ї на когось іншого. Наскільки дозволятимуть сили, керуючись натхненням Господа і своїм трудом, він буде забезпечувати у житті себе і свою сім’ю всім необхідним як у духовній, так і в матеріальній сфері”⁴. ■

ПОСИЛАННЯ

1. Роберт Д. Хейлз, “Евангельський погляд на благополуччя: віра в дії”, *Основні принципи благополуччя та самозабезпечення* (2009), сс.1–2.
2. Бойд К. Пекер, “Solving Emotional Problems in the Lord’s Own Way,” *Ensign*, May 1978, 91–92.
3. Роберт Д. Хейлз, “Евангельський погляд на благополуччя”, с. 2.
4. Спенсер В. Кімбол, “Welfare Services: The Gospel in Action,” *Ensign*, Nov. 1977, 77–78.

Чим більше ми самозабезпечені—як духовно, так і матеріально—тим більшою є наша здатність бути активною силою добра.

Старійшина
Майкл Джон У. Те
Сімдесятник

Сила

СЛОВА БОЖОГО

*Мало що принесе нам більшу духовну користь,
ніж щоденне, регулярне вивчення Писань.*

Коли багато років тому я служив епископом, ми з радниками вирішили, що раз на рік відвідаємо всіх членів приходу у них вдома. Під час одного з таких візитів ми йшли уздовж закинутої залізничної колії, по обидві сторони якої знаходилися ряди домівок, зроблених з картонних коробок, не більших, ніж 2 м на 2 м. Ці невеличкі конструкції служили сім'ям вітальною, столовою, спальнею і кухнею.

Дорослі, які жили у тому районі, мали встановлений розпорядок життя і щоденні справи. Більшість чоловіків були безробітними або частково зайнятими. Вони проводили багато часу, збираючись разом навколо імпровізованих столів, курили й розпивали пиво. Жінки також збиралися поговорити, головним чином про найсуперечливіші новини дня, які вони розбавляли сварками та плітками. Азартні ігри також

були улюбленою справою як молоді, так і дорослих.

Найбільше мене хвилювало те, що, як здавалося, людям подобалося таке життя. Пізніше я дійшов висновку, що, можливо, безнадія змусила більшість з них повірити, що вони приречені на таку долю. То було дійсно жалюгідне видовище.

Через якийсь час я дізнався, що мій радник, який був інженером, колись жив у такому районі. Я ніколи не подумав би про це, бо його сім'я дуже відрізнялася від тих, що я там побачив. Усі його брати і сестри були освіченими й мали власні хороші сім'ї.

Батько мого радника був простим чоловіком. Після знайомства з ним у мене виникло запитання: як він над усім цим піднявся? Як він витягнув свою сім'ю з такого становища? Що змусило його отримати бачення того, що могло б бути? Де він знайшов надію,

ПО-НОВОМУ ВІДКРИТИ ДЛЯ СЕБЕ ПИСАННЯ

“Я переконаний, що кожен з нас у певний період життя повинен сам для себе відкрити Писання—не просто відкрити їх один раз, але по-новому відкривати їх знову і знову”.

Президент Спенсер В. Кімбол (1895–1985),
Учення Президентів
Церкви: Спенсер В.
Кімбол (2006), с. 67.

якщо все навколо нього здавалося таким безнадійним?

Багато років тому в Манільському Філіппінському храмі я був на зборах усіх президентів місій та їхніх дружин, які в той час служили на Філіппінах. Коли я увійшов у одну з кімнат храму, на мене там чекала чудова несподіванка. Переді мною стояв батько мого радника—спокійний скромний чоловік, одягнутий у біле.

У ту ж мить перед моїми очима промайнули дві сцени. У першій—чоловік, який п’є пиво зі своїми приятелями, марнуючи своє життя. У другій сцені було показано того ж чоловіка, одягнутого в біле, під час виконання обрядів у святому храмі. Вражаючий контраст тієї другої славетної сцени назавжди залишиться у моєму серці й розумі.

Сила Слова

Що допомогло цьому чудовому братові піднятися разом зі своєю сім’єю? Відповідь міститься в силі слова Божого.

Я впевнений: мало що принесе нам більшу духовну користь, ніж щоденне, регулярне вивчення Писань. У розділі 26 книги Учення і Завіти міститься одкровення, дане, “щоб зміцнити, підбадьорити і навчити”¹ пророка Джозефа Сміта й інших, у якому Господь каже: “Ось, Я кажу вам, що ви маєте присвятити свій час вивченню Писань” (вірш 1).

Книга Мормона каже нам: “Проповідання Слова ... мало сильніший вплив на свідомість людей, ніж меч або щось інше, що траплялося з ними” (Алма 31:5).

Президент Бойд К. Пекер, президент Кворуму Дванадцятьох Апостолів, навчав: “Істинне вчення, якщо воно засвоєне, змінює світогляд і поведінку. Вивчення євангельського вчення швидше покращить поведінку, ніж вивчення самої поведінки”².

Президент Езра Тефт Бенсон (1899–1994) сказав: “Господні зусилля спрямовані зсередини назовні. Світ впливає [на нас] ззовні всередину. Світ витягає людей з нетрів. Христос витягає нетрі з людської [душі], і тоді вони самі витягають себе з нетрів. Світ формує людей, змінюючи навколишнє оточення. Христос змінює людей, які згодом змінюють своє оточення. Світ змінює людську поведінку, однак Христос може змінити саму природу людини”³.

Зростаючи на Філіппінах, я дізнався, що на початку 1900-х років доступ до Біблії був відкритий лише для релігійних провідників. Людям не дозволялося читати Святі Писання або мати їх.

На противагу, ми живемо у час, коли, як ніколи раніше, Писання стали широко доступними. Ніколи в історії світу діти Божі не мали нагоди насолоджуватися цими священними матеріалами так, як сьогодні. Друковані примірники Писань можна легко придбати в книжкових магазинах чи он-лайн. Електронні версії можна миттєво відкрити за допомогою World Wide Web і завантажити на різні пристрої. Підготовка виступів, написання статей і пошук інформації ніколи не були настільки легкими.

Бог дав нам ці нові технології для мудрої мети. Однак супротивник посилює свою атаку і використовує технологічні досягнення—призначені Богом допомагати нам—аби досягати своєї мети і зробити нас “так само нещасними, як сам” (2 Нефій 2:27).

Отже ми маємо відповідальність навчатися ефективно, послідовно і належним чином використовувати те, що Небесний Батько дав нам.

Священність Слова

Ми, святі останніх днів, приймаємо і цінуємо Писання, однак наші вчинки й ставлення до них іноді кажуть протилежне. Обмежене

розуміння цінності й важливості Писань з точністю описано у сні Легія:

“І я побачив незліченні натовпи людей, багато хто з них проштовхувався наперед, щоб досягти дороги, яка вела до дерева, де я стояв.

І сталося, що вони вийшли наперед і почали йти дорогою, яка вела до дерева.

І сталося так, що постала імла темряви; так, саме надзвичайно велика імла темряви, і тоді ті, хто почав йти цією дорогою, загубили її і, заблукавши, зникли”(1 Нефій 8:21–23).

Думати, що нам необхідно лише почати шлях, не тримаючись за жезл із заліза, є безглуздом і безсумнівно

приведе до знищення. Нефій пояснив, що означає триматися за жезл із заліза: “Отже, ви повинні просуватися вперед з непохитною вірою в Христа, маючи справжню яскравість надії, і любов до Бога і до всіх людей. Отже, якщо ви просуватиметеся вперед, *бенкетуючи словом Христа*, і витерпите до кінця, ось так каже Батько: Ви будете мати вічне життя” (2 Нефій 31:20; курсив додано).

Тож давайте прослідкуємо, що сталося далі з тими, які зрозуміли важливість жезла із заліза у своїх спробах дійти до дерева життя:

“Той, хто прислухається до слова Бога, і буде міцно триматися за нього, той ніколи не загине; і ніякі спокуси і вогненні стріли супротивника не зможуть узяти верх над ним і засліпити, щоб привести їх до знищення” (1 Нефій 15:24).

У книзі Алми ми читаємо:

“Багатьом дано знати таємниці Бога; проте їм суворо наказано, щоб вони не передавали це, тільки відповідно до тієї частини Його слова, яку Він дав дітям людським, відповідно до уваги і старанності, яку вони приділяють Йому.

І тому, той, хто закам'яніє серцем своїм, той отримує меншу частину слова; а той, хто не закам'яніє серцем своїм, тому дано більшу частину слова, до тих пір дано йому пізнавати таємниці Бога, доки він не пізнає їх у повноті.

А ті, які закам'яніють серцем своїм, тим дано меншу частину слова, доки вони не знатимуть нічого про Його таємниці; і тоді їх буде взято у полон дияволом, і приведено його волею аж до знищення” (Алма 12:9–11).

Я впевнений, що зневажливе ставлення до регулярного вивчення Писань є ознакою закам'янілості нашого серця. Боюся, що якщо ми будемо й далі триматися такого ж курсу, нам буде дано меншу частину слова, і згодом ми нічого не знатимемо про Божі таємниці. З іншого боку, щоденно насичуючись Писаннями, ми зможемо зміцнити духовну силу і знання, розпізнати обман диявола і побачити пастки, які він приготував для нас.

Якщо ви ставитимете собі наступні запитання, я прошу вас дозволити Святому Духові промовляти до вашого розуму і серця:

- Чи приділяю я час для щоденного вивчення Писань?
- Якщо ні, які виправдання я маю, щоб не робити цього?
- Чи ці виправдання прийнятні Господу?

Я закликаю вас взяти на себе зобов'язання щоденно читати Писання. Не лягайте спати сьогодні ввечері, поки не почитаєте. Під час читання ви отримаєте більше бажання виконувати волю Господа й змінювати своє життя. ■

З виступу на духовному вечорі в Університеті Бригама Янга, що проводився 22 березня 2011 р. Повний текст виступу англійською мовою знаходиться на сайті devotional.byuh.edu/archive.

ПОСИЛАННЯ

1. Учення і Завіти 24, вступ до розділу.
2. Бойд К. Пекер, “Не бійтеся”, *Ліягона*, трав. 2004, с. 79.
3. Езра Тефт Бенсон, “Born of God,” *Ensign*, Oct. 1985, 6.

Благословення ДЕСЯТИНИ

Господь заповів нам сплачувати десятину. У Свою чергу, Він обіцяє відчинити небесні отвори та вилити благословення аж надмір (див. Малахія 3:10). Однак Його благословення надходять у визначений Ним спосіб і у визначений Ним час і можуть бути або духовними, або матеріальними.

У часи економічних труднощів або сімейних негараздів Господні благословення, обіцяні тим, хто з вірою платить десятину, можуть здаватися віддаленою подією. Але за спостереженням цих святих останніх днів, сплата десятини допомагає членам Церкви легше розпізнавати руку Господа у своєму житті.

Сплата десятини приносить великі благословення, у першу чергу допомагаючи нам краще розпізнавати руку Господа у нашому житті.

Десятина зміцнює віру

Невдовзі після одруження ми з чоловіком переїхали до віддаленого містечка у східній Болівії, де були єдиними членами Церкви. Мій чоловік був ново наверненим, і ми хотіли виконувати всі заповіді Господа.

Кожного місяця ми відкладали свою десятину в конверт, поки не зможемо відвезти її єпископу. Мій чоловік мав сильне переконання, що за умови виконання цього закону ми матимемо благословення і захист.

Шукаючи дім для оренди, ми жили в номері готелю, який був душним, дорогим і незручним. Багатоденні пошуки були безплідними. Єдиний будинок, який ми змогли знайти, був маленьким, симпатичним, а його власник жив у іншому місті. Багато приїжджих намагалися взяти той будинок в оренду, але їм ніколи не вдалося знайти власника.

Якось вранці, коли ми щойно закінчили молитися про свою ситуацію, в наші двері постукав юнак. Він сказав, що власниця будинку ненадовго приїхала у місто. Мій чоловік поспішив зустрітися з нею, а я продовжувала молитися, щоб будинок дістався нам. Коли він повернувся, то розповів, що власниця здала нам дім в оренду за надзвичайно низькою ціною. І наша радість була ще більшою від того, що в домі вже були меблі. На той час усе, що ми мали, поміщалось у дві великі коробки і валізу.

Закон десятини передусім стосується віри, а не грошей. Мій чоловік не заробляв багато, але оскільки ми вірно платили нашу десятину, Господь благословив нас тим, що ми знайшли хороший дім і могли себе забезпечувати.

Лурдес Соліс де Дюран, Болівія

Десятина приносить спокій

Я завжди довіряв Господу і Його заповідям. Однак, коли економічні умови погіршилися, я втратив підробітки і моя зарплата знизилася. Я перестав платити десятину і сказав собі, що Господь зрозуміє. Однак мої борги росли, а зарплатня зменшувалася.

Бачачи мої труднощі, кілька родичів сказали, що понад усе мені слід платити десятину, бо це допоможе подолати труднощі. Але я завжди закінчував тим, що замість цього сплачував по рахунках. Я був готовий платити десятину, коли мої фінансові бурі стихають, але мене непокоїло те, що ситуація

з фінансами ставала все більш загрозливою (див. Матвій 14:28–31).

Якось одного вечора, повертаючись додому після отримання зарплати, я думав про свої борги. Я заплющив очі й помолився: “Батьку, що мені робити?” У ту ж мить я відкрив очі й на стелі автобуса помітив плакат, де було зображено, як Петро тонує у бурхливому морі, а Спаситель надавав йому допомогу. Внизу плаката були слова “Непохитна віра”. Я зрозумів, що мені потрібно платити

ДЛЯ БАТЬКІВ

У оповіданні “Лише одна монета” (Ліягона, серп. 2011, сс. 70–71), Деніел дізнається, що сплачувати десятину—це хороше рішення, навіть якщо його вкладом є лише одна монета. У доданій вправі пояснюється, куди саме використовуються гроші десятини. Якщо ви прочитаєте цю статтю разом із сім’єю, це може бути хорошим початком для розмови про десятину. Аби допомогти дітям запам’ятати, як Церква використовує десятину, ви можете скористатися малюнками з вправи, аби прикрасити коробку чи банку для десятини.

Попередні номери *Ліягони* можна знайти он-лайн на сайті liahona.lds.org.

десятину, якщо я коли-небудь хочу сплатити свої борги.

Коли я приїхав додому, то знайшов конверт для десятини і поклав у нього десятину. Заклеївши конверт, я почув слова: “Все гаразд” і відчув радість, яка сповнила мою душу спокоєм.

Я знаю, що Господь принесе в моє життя благословення, коли вважатиме, що для цього настав час. Доти море, можливо, залишатиметься неспокійним, але спокою, який я відчуваю завдяки послуху, більш ніж достатньо.

Рікардо Рейєс Вільята, Сальвадор

Десятина сприяє наверненню

Питання про сплату десятини виникло в нашій сім’ї, коли дочка приєдналася до Церкви. У той час ні чоловік, ні я не були членами Церкви. Вона заробляла свої гроші, але оскільки жила з нами, ми поєднували наші заробітки. Я не уявляла, як ми справимося без 10 відсотків її доходу, які вона вирішила сплачувати як десятину, але поступово змирилася з рішенням дочки. Кожного разу, коли вона приносила додому зарплату, моїм першим питанням було: “Ти відклала десятину?”

Згодом мені захотілося більше дізнатися про євангелію, однак я вирішила не приєднуватися до Церкви,

бо не хотіла платити десятину. Дві десятини з одного сімейного бюджету було б забагато!

Я ходила до Церкви більше року і раптом почала відчувати незадоволення і занепокоєння. Роздумування і молитви допомогли мені зрозуміти, що я хотіла платити десятину. Я була здивована своїм бажанням, беручи до уваги мій попередній спротив.

Наступної неділі я попросила у президента філії квітанцію для сплати десятини. Мені було сумно почути, що доки я не стану членом Церкви, я не можу платити десятину. Однак я могла робити пожертвування. Тож я пожертвувала 10 відсотків свого доходу Господній Церкві. Я відразу ж відчула втіху, радість і задоволення. Мені було важко дочекатися дня свого хрищення, щоб я могла платити справжню десятину.

Я знаю, що земні благословення, які має наша сім’я, стали можливі завдяки сплаті десятини. Але найбільші благословення незрівнянні з почуттями, які ми маємо, коли слухаємося Небесного Батька: задоволення від послуху, впевненість, що Небесний Батько не залишить нас, і відчуття миру та щастя.

Ольга Миколаївна Хрипко, Україна

Десятина благословляє сім’ї

Я виросла у Церкві, але в підлітковому віці відійшла. Коли я повернулася до Церкви, мій чоловік Дейл підтримував мене, але не хотів зустрічатися з місіонерами.

Після повернення до активності я зустрілася з єпископом на співбесіді з отримання храмової рекомендації. Він запитав мене, чи я повністю сплачую десятину, і був задоволений моєю ствердною відповіддю. На мій подив, єпископ запитав: “Чи знає ваш чоловік, що ви платите десятину?” Я була вкрай здивована. Яке це мало значення? Єпископ лагідно попросив мене повернутися після того, як я розповім Дейлу, що плачу десятину.

Одного недільного ранку я нарешті набралася сміливості і сказала чоловікові, що я плачу десятину. Дейл здивував мене, сказавши просто: “Я знаю”. Це було

перше з багатьох чудес, які відбулися завдяки десятині.

Невдовзі Дейл переклав відповідальність за фінанси сім'ї на мене. Коли я пояснила, що платитиму повну десятину з усього нашого доходу, він погодився, оскільки бачив, які благословення це могло принести.

Зараз наші полиці завжди наповнені, кожного дня ми маємо сімейну молитву, принаймні раз на місяць до нас приходять місіонери, і мій чоловік бере участь у домашньому сімейному вечорі. Я вірю, що одного дня Дейл приєднається до Церкви, і це навернення почалося з нашого рішення разом сплачувати повну десятину.

Сенді Грехем, шт. Нью-Йорк, США

Десятина відчиняє отвори небесні

Кілька років тому мій чоловік втратив роботу. Нам ледве вистачало грошей, щоб сплачувати рахунки й купувати продукти на мою маленьку пенсію, але ми трималися.

ЯК ВІДПОВІДАТИ НА ЗАПИТАННЯ

Як використовується десятина?

Про принцип десятини—добровільний внесок на Божу роботу десятої частини нашого доходу—наваляли ще у старозавітні часи (див. Буття 14:17–21). Саме так Господь фінансує Свою Церкву. У наш час гроші з десятини використовуються для (1) будівництва храмів, каплиць та інших церковних будівель; (2) забезпечення діяльності Церкви; (3) фінансування місіонерської програми (це не включає індивідуальних витрат місіонерів); (4) підготовку матеріалів, які використовуються на уроках і в організаціях Церкви, та (5) виконання іншої важливої роботи, такої, як храмова і сімейно-історична.

Хоча чоловік підтримував мене в усьому, що стосувалося Церкви, він був невдоволений, що я сплачувала десятину в той час, як ми ледве оплачували рахунки. Однак я відчувала, що повинна й надалі виконувати цю заповідь.

Хоча грошей було мало, у нас був невеличкий город. Коли настала весна, ми посадили моркву, картоплю, горох, помідори, червоний перець і зелень, а також інші овочі. Наш город бував усе літо, і ми зібрали щедрий врожай. Наша слива мало не ламалася під вагою плодів. Все літо я провела в трудах: консервувала й заморожувала фрукти й овочі, варила варення, пекла пироги і ділилася з сусідами надлишками.

Одного дня, обходячи наш невеликий город, я згадала Господнє обіцяння відкрити отвори небесні і “вил[ити] ... благословення аж надмір” (Малахія 3:10).

Думаючи про свій морозильник, який був вщерть заповнений продуктами, я зрозуміла, що Небесний Батько дійсно нас благословив. Наш невеличкий город вродив достатньо, щоб ми могли прожити у важкий для нас час—достатньо і навіть більше. Я дуже вдячна, що Бог благословляє нас, коли ми дотримуємося Його заповідей. ■

Жаклін Кербісон, Англія

ЗАПОЧАТКОВУВАТИ Зосереджені на Христі ВЕЛИКОДНІ ТРАДИЦІЇ

*На Великдень ми святкуємо
дар нашого Спасителя: Спокуту.*

Даяна Л. Мангум

У Великодню неділю кілька років тому мій чотирирічний син Бен ішов коридором нашого дому зборів, радісно помахуючи аркушем паперу, який він розмалював. Він вигукував зі щирою радістю: “Мамо, мамо, чи ти чула про Воскресіння?” Він хотів знати, що мені відомо про добру новину. Щось із сказаного вчителькою Початкового товариства по-справжньому зворушило серце Бена, тож він отримав радість від того, що почав розуміти значення Воскресіння. Як добре було б, якби всі ми відчували таку саму радість кожного Великодня!

Спокута Ісуса Христа, у тому числі й Воскресіння, є серцевиною Великодня. Започаткування традицій, зосереджених на Христі, допоможе нам зосередитися на цих дарах нашого Спасителя.

Недільне богослужіння і традиції

Без додаткових бенкетів, парадів чи святкувань ми, святі останніх днів, разом поклоняємося Богові на Великдень так, як це ми робимо кожної неділі. Наші провідники приходу або філії планують промови і музичні номери, зосереджені на Ісусі Христі. Великодньої неділі старійшина Л. Том Перрі, з Кворуму Дванадцятьох Апостолів, сказав: “Господь не вдавався в детальні описи релігійних традицій для нас, не встановлював порядок свят і спосіб святкувань, аби нагадувати нам про благословення, які ми отримуємо від Нього сьогодні. Однак втілення традицій,

які наближають нас до величного, призначеного нам на радість спадку, має бути таким, щоб кожна сім'я змогла їх дотримуватись" ("Family Traditions," *Ensign*, May 1990, 20).

Далі подано кілька традицій, які існують у сім'ях, коли вони святкують Великдень і зближають рідних.

Ділитися свідченнями про Христове воскресіння

- Дженіс і Кірк Нільсон започаткували особливий "Вечір у дідуся і бабусі", який став Великодньою традицією. Сестра Нільсон сказала: "Я впевнена, що найважливіше з того, що ми з чоловіком робимо—це приходимо до наших дітей, сідаємо з онуками й ділимося своїм свідченням про Спасителя".
- Гектор і Шерілін Альба, коли їхні діти були маленькими, кожного вечора упродовж тижня перед Великоднем виділяли час для короткого уроку, присвяченого тому, що відбувалося в останній тиждень Спасителевого життя.
- Деякі сім'ї відвідують могили близьких родичів. Вони розповідають своїм дітям про тих членів сім'ї, які пішли з життя, і висловлюють вдячність за Воскресіння Ісуса Христа.

Яйця стали практично всесвітнім символом Великодня, уособлюючи перемогу Спасителевого Воскресіння над узами смерті. Тому у світі широко поширилися такі традиції: розфарбовувати і ховати яйця для Великоднього пошуку яєць та дарувати Великодні кошики.

- У Росії на Великдень люди часто вітають одне одного "Христос воскрес!" А їм відповідають: "Воістину воскрес!" У Албанії існує подібна традиція; вони ударяють один об одний червоними яйцеподібними камінцями й кажуть: "Христос воскрес!"
- Карен Спенсер зберігає в пам'яті спогади про святкування Великодня, яке влаштувала її датська бабуся. Вона й досі любить фарбувати яйця в яскраво-червоному відварі з цибулини, як це робила бабуся. Її сім'я вважає, що це хороший час поговорити про яйце, як символ нового життя і Воскресіння.

- Деякі сім'ї з малими дітьми люблять Великодні пошуки яєць, в яких міститься послання. Вони кладуть у пластикове яйце невеликий предмет, який символізує те, що пов'язане зі смертю та Воскресінням Христа, і уривок з Писань для прочитання. Тоді яйця нумеруються в порядку, що відповідає Великодній історії. Коли діти відкривають яйця по порядку, вони дізнаються про Спокуту і Воскресіння Христа.

Слухати Великодню музику

Музика може справляти на нас чудовий вплив під час Великодня.

- Девід і Джойс Бер люблять відвідувати Великодні концерти. Це допомагає їм пам'ятати жертву Спасителя.
- Дейв і Ненсі Хармон люблять слухати *Месію* Георга Фрідріха Генделя. Цей твір, на думку сестри Хармон, "більше підходить до Великодня, ніж до Різдва".
- Одна мама заохочує дітей, які займаються музикою, грати того місяця Великодні пісні.
- Сім'я Дейла і Сари Окерланд збирається навколо піаніно, щоб співати пісні Початкового товариства про Великдень.

Спільний Великодній обід

Великодній обід—це ще одна важлива традиція Великодня, поширена по всьому світу.

- Одна сім'я готує шинку і розмовляє про те, як Христос виповнив закон Мойсея. Інша сім'я їсть рибу, як згадку про те, що їв Христос. Сім'я Елайзи і Майкла Перейри готує обід, до якого входить ягня, і вони розмовляють про символізм Пасхальної історії.
- Після Великоднього обіду в нашій сім'ї ми фотографуємо всіх членів сім'ї та близьких друзів, які разом з нами обідали. У нас є особливий Великодній фотоальбом, у якому зберігається понад 30 років щасливих сімейних спогадів.
- Одне подружжя, яке вже має дорослих дітей, запрошує своїх друзів на особливий обід, під час

якого вони діляться спогадами і думками про те, що означає Великдень.

- У деяких країнах Великодні свята тривають з п'ятниці по понеділок. На Таїті члени сім'ї часто проводять пікнік, виїжджаючи на інші острови. У Центральній Америці деякі святі останніх днів приділяють більше часу, щоб провідати родичів, разом пообідати, а потім піти до храму.

Не релігійні традиції в будні дні

Сім'ї святих останніх днів часто по буднях проводять не пов'язані з релігією заходи, присвячені Великодню.

- У Бразилії у п'ятницю або в суботу перед Великоднем одна бабуса-свята останніх днів залишає на видному місці одну-дві надгризені морквини, а неподалік від моркви ховає Великодні яйця.
- У понеділок після Великодня сім'я Джойс і Скотта Хендріксів любить готувати їжу на відкритому повітрі й влаштовувати особливі пошуки яєць.

На Великдень завжди зосереджуйте свої думки на Христі

Дізнаватися про Ісуса Христа під час домашнього сімейного вечора, слухати Великодню музику чи смакувати особливий обід—усе це духовно підтримує на будь-якій стадії життя. Для святкування не обов'язково залучати велику кількість людей. Традиція, яка є особливою для однієї сім'ї або для одного серця, також важлива.

Як і малий Бен, який ішов коридором дому зборів, бажаючи поділитися хорошою новиною про Воскресіння, ми також можемо пам'ятати і святкувати радість Великодня. ■

Даян А. Мангум живе в шт. Юта, США

ВАЖЛИВІСТЬ СІМ'Ї

Усьогоденному світі сім'я знаходиться під прицілом. Саме тому як ніколи важливо, щоб діти і молодь здобули свідчення про важливість сім'ї у плані Небесного Батька (див. *Заради зміцнення молоді*, [2011], с. 14). На с. 52 цього номера, Енн М. Дібб, другий радник у генеральному президентстві Товариства допомоги, радить, як допомагати молоді здобувати свідчення про сім'ю.

Наприклад, вона пише: «Читаючи Проголошення [про сім'ю], занотуйте вчення, поради, застереження і обіцяні благословення, а також те, що вони означають особисто для вас».

Рекомендації для навчання молоді

- Прочитайте «Сім'я: Проголошення світові» та розділ про сім'ю у брошурі *Заради зміцнення молоді*. Поговоріть про те, як ці настанови застосовуються у вашій сім'ї. Ви можете поділитися свідченням про важливість сім'ї.
- Подумайте про те, щоб провести домашній сімейний вечір, присвячений важливості сім'ї (хорошим джерелом є тема «Шлюб і сім'я» у новому навчальному плані для молоді на lds.org/youth/learn).
- Зайдіть на сторінку youth.lds.org. Виберіть «For the Strength of Youth», а потім «Family», щоб знайти матеріали, які допоможуть вам краще зрозуміти

вчення про сім'ю: посилання на уривки з Писань, відео (див., наприклад, «Fathers and Sons»), радіопрограми з Mormon Channel, запитання і відповіді та статті, у тому числі виступи генеральних авторитетів.

Рекомендації для навчання дітей

Ось кілька прикладів того, як ви можете візуально спостерігати за просуванням вашої сім'ї до духовних цілей:

- Візьміть маленьку чисту баночку. Поставте разом з дітьми реалістичну ціль, що зміцнить вашу сім'ю, наприклад, проведення домашнього сімейного вечора кожного понеділка або щоденне читання Писань всією сім'єю. Попросіть дітей зробити етикетку для банки, написавши на ній ціль. Кожного разу, коли сім'я проводитиме певний захід, кладіть у банку невеликий предмет—маленьку кульку або намистинку. Коли банка наповниться, ви можете відсвяткувати це особливим сімейним обідом або заходом.
- Попросіть кожну дитину намалювати одного члена сім'ї за виконанням щоденної справи, до якої ви хочете долучити всіх, наприклад, сімейна молитва або вивчення Писань. Помістіть малюнки у тому місці, де кожен зможе їх побачити. Починайте день з

Виконуючи пораду з документу «Сім'я: Проголошення світові», ви зміцнюєте і захищаєте сім'ї.

малюнків, покладених зображенням догори. Коли сім'я виконає завдання, яке зображене на сторінці, переверніть малюнок. Малюнки з усе ще відкритим зображенням будуть нагадувати вашій сім'ї про поставлені цілі і про те, що члени сім'ї цього дня можуть робити, аби зміцнити сім'ю. На початку кожного дня знову повертайте малюнки зображенням вверх.

Також допомагайте дітям бачити благословення, що приходять у вашу сім'ю завдяки виконанню цих заходів. Допомагаючи дітям розпізнавати хороші відчуття, які вони мають завдяки присутності Духа у вашому домі, ви збільшите їхнє бажання наслідувати модель праведної поведінки, що зміцнює сім'ї. ■

ЩО ЦЕ ЗА ЦЕРКВА?

Кілька років тому мені потрібно було провести діагностику свого автомобіля на безпеку й відповідність нормам вихлопних газів. Одного дня, приїхавши на СТО, я побачила, що там уже черга з восьми чи дев'яти машин.

То був чудовий весняний день, тож я вирішила опустити вікна, вимкнути двигун і взяти звернення “Сім’я: Проголошення світові”, яке я тримала в автомобілі разом з іншими церковними матеріалами. Мій президент колу нещодавно порадив членам колу взяти зобов’язання вивчити Проголошення напам’ять. Ця вільна хвилина була чудовою нагодою зробити це. Нарешті підійшла моя черга для діагностики автомобіля.

Один з чоловіків, які проводили діагностику, сказав, що сам відвезе

машину в гараж. Потім він попросив мене почекати в сусідній кімнаті до завершення діагностики. Час минав. Я бачила, що інші клієнти приїжджають і від’їжджають. Через якийсь час я почала думати, що, мабуть, у моїй машині є серйозні неполадки.

Нарешті механік вийшов з гаража до приймальної й сказав, що моя машина пройшла діагностику. Яке полегшення! Я заплатила касиру й вийшла на вулицю, де чоловік припаркував машину, і побачила, що він на мене чекає.

“Пані,—сказав він, уважно на мене дивлячись,—чи можна з вами хвилинку поговорити?”

“Звичайно”,—відповіла я.

“Я хочу вибачитися за те, що так довго проводив діагностику вашої машини. Бачите-но, коли я відвозив

машину в гараж, то помітив аркуш паперу на місці пасажира, у якому йшлося про сім’ї. Замість того, щоб відразу ж повернути вам машину, я сидів у гаражі й читав та перечитував той аркуш”.

Він продовжував: “Що це за Церква? Що це за документ про сім’ю? Чи можете ви мені його дати? У ньому сказано, що він був написаний апостолами. Чи означає це, що на землі є апостоли в наш час так само, як за часів Ісуса? Будь ласка, мені потрібно це знати”.

Я просто остовпіла, але зібралася з думками і розповіла, що дійсно є апостоли і пророки на землі, так само, як за часів Ісуса Христа. Я розповіла йому про пророка Джозефа Сміта і Відновлення євангелії. Потім я віддала йому всі церковні матеріали, які мала в машині. Він назвав своє ім’я і дав номер телефону, щоб місіонери могли з ним зв’язатися. На завершення нашої розмови він висловив щиру вдячність.

Коли я їхала додому, на мої очі наверталися сльози. Я була вдячна, що залишила Проголошення про сім’ю на сидінні автомобіля.

Я ніколи не забуду завзяття в очах того чоловіка. Цей випадок був незабутнім уроком про силу Проголошення про сім’ю, про реальність сучасного одкровення і важливість того, як треба ділитися євангелією у щоденних—іноді несподіваних—ситуаціях. ■

Анджела Фоллентайн, Нова Зеландія

“Я помітив аркуш паперу на місці пасажира, у якому йшлося про сім’ї,—сказав мені механік.— Замість того, щоб відразу ж повернути вам машину, я сидів у гаражі й читав та перечитував той аркуш”.

СПОЧАТКУ ДЕСЯТИНА

Влітку 2006 року мій чоловік працював водієм вантажівки. Оскільки його не було дома по два тижні, обов'язок сплачувати рахунки лежав, в основному, на мені. Його робота була такою, що наш дохід мінявся з місяця на місяць, тому скласти бюджет було непросто.

У липні того року його зарплата була меншою, ніж завжди, і меншою, ніж я розраховувала. Коли я віднесла чек у банк, то порівняла суму з переліком витрат. Я зрозуміла, що якщо заплачу за все, у тому числі десятину, нам не вистачить 30 доларів. Ми платили повну десятину, засвоївши кілька років тому

нелегкий урок, коли не сплачували десятину повністю. Тому можливість не заплатити десятину цього разу навіть не розглядалася.

Я пам'ятала історії, які розповідалися людьми про те, що вони в першу чергу заповнювали квитанції для сплати десятини, коли грошей було мало, а потім все влаштовувалося дивовижним чином. Зазвичай я заповнювала чеки відповідно до того, що мало відслатися того ж дня, тому квитанція для сплати десятини рідко заповнювалася першою. Однак того дня я вирішила, що в першу чергу заповню саме її, знаючи, що Господь

надасть нам можливість сплатити по рахунках.

Наступного понеділка мене повідомили, що заняття, організовані місцевою громадою, на які я записала свого старшого сина, відмінюються, а чек на 20 доларів, який я виписала минулого місяця, повертається. Коли я підвела баланс у своїй чековій книжці, внісши ці 20 доларів, то зрозуміла, що помилилася на 23 долари у своїх підрахунках за минулий тиждень. Крім того, через два дні ми отримали чек на повернення 36 доларів від нашого педіатра. То були гроші, які ми переплатили під час попереднього платежу. Тепер замість недостатчі в 30 доларів, у нас було майже 50 надлишкових.

Господь виповнив Своє обіцяння, дане в книзі Малахії 3:8–12, що якщо ми платитимемо десятину, Він проллє на нас благословення. Я знаю, що ми отримали благословення за те, що відгукнулися на Господню заповідь у першу чергу сплачувати десятину. ■

Керрі Делбі Кокс, шт. Алабама, США

Я зрозуміла, що якщо заплачу всі витрати, нам не вистачить 30 доларів. Однак можливість не заплатити десятину навіть не розглядалася.

ЗАЛИШАЙСЯ В КЕЙПТАУНІ

З того часу як я служила на місії в Англійській Лондонській місії, я хотіла повернутися, щоб там жити і працювати. Щойно я здобула ступінь магістра, то відразу ж вирішила, що настав слушний момент переїхати до Лондона. Я знайшла роботу й мала хороші відчуття щодо переїзду.

Однак одного вечора я молилася, щоб дізнатися Господню волю щодо того, чи слід мені переїжджати до Лондона. Коли я вже намагалася заснути, у моїй голові постійно крутилася думка: “Тобі треба залишатися в Кейптауні”. Ця думка не полишала мене кілька годин. Згодом я зрозуміла, що Бог хоче, аби я залишалася в Кейптауні. Отже, хоча мені й хотілося переїхати, я вирішила залишитися. Відразу ж після цього я заснула.

Наступного дня я почала розмірковувати над тим, що відбувалося зі мною попередньої ночі, й продовжувала думати, чи слід мені після всього їхати до Лондона. Але того ж вечора знову повторилося те, що було напередодні. Думка “Тобі треба залишатися в Кейптауні” знову і знову поверталася. Роздумуючи над цими думками, я впевнилася, що Господь дійсно хоче, аби я залишалася в Кейптауні, а я хотіла робити те, що хоче від мене Господь.

Наступного тижня президент колу запросив мене зустрітися з ним. Я відразу ж зрозуміла, що Господь підготував для мене покликання. Дух свідчив, що я мала

залишатися в Кейптауні через те, що Господь мав для мене роботу.

Я прийняла покликання президента Товариства молодих жінок колу і, служачи наступні кілька років, була зняряддям у Господніх руках. Завдяки цьому благословення прийшли як у моє життя, так і в життя тих, кому я служила. Я стала кращим керівником, і Господь багато чому мене навчив завдяки служінню іншим.

З того часу я навчилася більше довіряти Господу. Яка я вдячна за тихі підказки Духа, які скеровують мене, щоб я знала і виконувала Його волю. Менше вагаючись і маючи бажання діяти за отриманим натхненням, я змогла відчувати більше радості й миру, знаючи, що Небесний Батько задоволений моїм життям. ■

Нікі Бергойн Сміт, шт. Юта, США

Одного вечора я молилася, щоб дізнатися Господню волю щодо того, чи слід мені переїжджати до Лондона.

НАВІЩО ВИ ДОСІ ПЛАТИТЕ ДЕСЯТИНУ?

Кілька років тому мого чоловіка звільнили з роботи. Його роботодавці, явно шкодуючи про те, що сталося, запропонували йому іншу роботу, але для цього треба було здійснити нелегкий переїзд. Як би там не було, а ми сподівалися на багато благословень, у тому числі неперервну зайнятість.

Однак після переїзду ми дізналися, що тієї роботи більше не було. Ніхто нам нічого не пояснив. Єдине, що ми знали, це те, що ми були на новому місці, без роботи і майже без грошей, оскільки заплатили всі борги перед переїздом і витратили останні заощадження на переїзд.

Мій чоловік робив усе можливе, щоб знайти постійну роботу. Тим часом, він виконував незначну роботу, я займалась рукоділлям, завдяки чому ми мали як раз стільки, щоб вистачило на прожиття після сплати десятини Господу. Ми були ощадливими в усьому, але нелегко було сплачувати витрати на школу, купувати продукти і одяг та знаходити гроші, необхідні моєму чоловікові для пошуків роботи.

Ми багато плакали, але ніколи не переставали вірити, що Господь нас благословить. І ми дякували за благословення, які вже мали: дочок, які були здоровими і вірними, міцний шлюб і розуміючих родичів та членів приходу.

Багато друзів, які не належали до Церкви, запитували нас: “Якщо ви перебуваєте в такій скруті, чому й досі платите десятину?” Відповідь

Після переїзду ми дізналися, що тієї роботи, яку пропонували моєму чоловікові, більше не було. Ми були на новому місці, без роботи і майже без грошей.

завжди була однаковою: тому що це заповідь Господа і ми не хочемо обкрадати Бога (див. Малахія 3:8–9).

Ми завжди знали, що якщо будемо слухняними, Господь благословить нас, можливо не так, як ми сподіваємося, але неодмінно Він попклується про нашу сім'ю найкращим чином. Ми ніколи не вважали свої фінансові проблеми причиною для того, щоб перестати служити Господу. Навпаки, наше бажання служити Йому збільшилося.

Сьогодні мій чоловік має роботу, яка допомагає нам розраховуватися за борги, які ми зробили поки у нього не було роботи. Мине немало часу, поки ми владнаємо всі свої фінансові справи, але ми знаємо, що якщо “принес[емо] ... всю десятину до дому скарбниці”, Бог відчинить нам отвори небесні і “вилл[е] [на нас] благословення аж надмір” (Малахія 3:10). ■

Ракель Педраса де Бросіо, Аргентина

Саме той час для укладання шлюбу

*Ен і Бенджамін знали,
що освіта є важливою,
і вони обоє хотіли
навчатися в універси-
теті. Як впишеться у
цей план їхній
потенційний
шлюб?*

Алісса Стронг

співробітник редакції
церковних журналів

Під час навчання у школі Ен з нетерпінням чекала на день, коли зможе відвідувати університет. Було так багато предметів, які вона зможе вивчати, і так багато професій, з яких зможе обирати! “У мене було широке коло інтересів і я могла стільки всього робити”,—каже вона.

Хоча Ен жила в маленькому місті в Норвегії, вона навчалася в хорошій школі. У її школі учнів заохочували старанно працювати, щоб мати хороші оцінки і вступити до університету. Багато учнів зі школи, де вчилася Ен, почали навчання в університеті відразу ж по закінченні школи. Змалку Ен планувала зробити те ж саме. Однак навчання було лише однією з цілей, які Ен встановила для себе.

“Я була добре навчена завдяки урокам у Товаристві молодих жінок та програмі “Особистий розвиток”,—каже Ен.— У мене завжди була мета—укласти храмовий шлюб”.

Який час вважається “саме тим”?

Одного вечора в інституті релігії Ен познайомилася з Бенджаміном,

який щойно повернувся з місії. “З першої ж миті, як я його побачила, я була просто вражена,—розповідає Ен.— З ним було так легко і приємно розмовляти. Ми могли легко говорити про євангелію”.

Бенджамін запросив її на побачення, і воно пройшло добре. Упродовж наступних місяців Бенджамін і Ен продовжували зустрічатися. Вони грали у футбол і волейбол, ходили в походи, дивилися кіно. Поступово вони познайомилися ближче, і їхня дружба переросла в кохання.

Їхні стосунки продовжувалися, й вони почали обдумувати й планувати одруження. Ен і Бенджамін були щасливі, що знайшли ту людину, з якою хотіли б бути у вічності. Однак ці стосунки набрали серйозного характеру раніше, ніж вони очікували. Що буде з усіма планами, які вони склали, коли були молодшими? Чи зможуть вони

продовжувати навчання? Чи рішення укласти шлюб означало, що інші цілі треба відкласти?

Деякі друзі й родичі думали, що саме так і буде.

“Багато людей навколо мене—вдома, в університеті й на роботі—переймалися тим, як ці стосунки вплинуть на моє навчання,—каже Ен.— Вони сумнівалися, чи знаю я, наскільки тривалими будуть ці стосунки.

Подруги мого віку думали, що через шлюб я не зможу ходити до університету,—розповідала вона.— Їм здавалося, що я змарную свої таланти і можливості”.

Дехто із знайомих Бенджаміна думав так само. “Люди хотіли мене переконати, що ми занадто молоді, що моя наречена спочатку має здобути освіту, а якщо ми одружимося, це означає, що у нас з’являться діти, до появи яких ми також ще не готові”,—розповідає він.

Хоча Ен і Бенджамін були переконані, що головним у євангелії є сім'я і шлюб, люди не їхньої віри не вважали це пріоритетним—принаймні не для дорослої молоді. “Люди з мого міста на перше місце ставлять освіту і роботу,—розповідає Ен.— Це добре, але не залишає багато часу для сім'ї або релігії”.

Бенджамін каже: “Я завжди вважав, що правильно буде повернутися з місії, знайти людину, яка мені сподобається, яку я покохаю, і після того як я вирішу одружитися й отримаю свідчення від Святого Духа—укласти шлюб. Мені це здавалося таким простим, однак раптом усе стало незрозумілим, темним і важким”.

А що каже Господь?

Як Бенджамін, так і Ен були занепокоєні порадами й думками, озвученими їхніми друзями. Цілий рік вони не могли прийняти рішення щодо того, коли ж настане підходящий час для одруження. Вони знали, що в кінці-кінців найважливіше скерування приходить від Господа, тож присвячували багато часу вивченню Писань і слів пророків стосовно сім'ї, шлюбу і освіти.

“В усіх цих джерелах ідеться про те, наскільки важливими є і шлюб і освіта,—каже Ен.— Продовжуючи шукати спрямування, вона зрештою здобула чітке розуміння під час розмови з провідником інституту релігії. “Вона сказала мені: “Якщо ти знайшла саме ту людину і саме те місце (храм), то настав саме той

**Бенджамін
і Ен та їхня
дочка Олеа.**

час!” Ен згадує: “Мені дійсно стало легше від цього. Я отримала багато спонукань від Духа, які підтверджували, що саме цим шляхом я і маю йти. Я зрозуміла, що нам з Бенджаміном треба одружитися і що на цей час це рішення є правильним для мене”.

Ен знала, що вона й далі буде навчатися, тому що Господні пророки також заохочують до цього. Але вона знала, що на даний момент шлюб стане для неї головним пріоритетом.

Ен було сумно, бо вона знала, що небагато людей вважатимуть, що її шлюб у такому віці є причиною для радості. Однак вона вирішила зосередитися на тому, аби навчитися розпізнавати спонукання Духа і дізнаватися, що думає Господь, а не що думають однолітки. “Це те, що мені було необхідно, аби бути сильною і триматися того рішення, яке я прийняла”,—каже вона.

У Бенджаміна ніколи не було якогось особливого переломного моменту, під час якого він зрозумів би, що на той час шлюб був вірним рішенням для нього. Натомість він каже: “Я зрозумів, що мені потрібно звернутися до основ. Навіщо я тут? Яка моя мета на землі?”

Вивчаючи Писання і слова апостолів та пророків, Бенджамін

звертався з молитвою до Небесного Батька. Він також отримав благословення священства. “Стало зрозуміло, що я прийшов на землю, аби повернутися до Бога із своєю сім'єю,—розповідає він.— Немає важливішої роботи чи завдання. Так сказано в документі “Сім'я: Проголошення світові”. Якщо я буду свідомо нехтувати цим і робитиму щось інше, то порушу Божі заповіді.

Як тільки мені відкрилося, що все, чого мене навчали упродовж життя, є настільки істинним, що воно переважає все, що думають інші, я відчув просвітлення. Я вирішив чинити те, чого був навчений”.

Ен і Бенджамін уклали шлюб 16 липня 2009 року у Стокгольмському Шведському храмі. “Коли настав день нашого запечатування у храмі, я відчувала такий спокій,—розповідає Ен.— Все було дуже просто. Прекрасно. Ніякої мирської суєтності. Було так приємно знаходитися у храмі з батьками, братами і сестрами—і з Бенджаміном. То був час, сповнений справжньої любові”.

Благословення, що прийшли

Хоча місяці перед весіллям були важкими, Ен вдячна за випробування, через які пройшла. “Завдяки цьому я стала непохитною у своєму рішенні,—каже вона.— Бог

ДОЛАТИ ТРУДНОЩІ У ШЛЮБІ

У виступі на духовному вечорі для дорослої молоді старійшина Ерл С. Тінджі, почесний член Першого кворуму сімдесятників, звернув увагу на шість факторів, які можуть хвилювати дорослу молодь, коли йдеться про шлюб:

“1. Декому може здатися, що необхідність і заклик одружуватися менше стосується тих, хто вже повернувся з місії. Якщо у вас є таке розуміння, то воно хибне. Усіх колишніх місіонерів, коли вони повертаються додому, необхідно закликати залишатися активними в Церкві, здобувати освіту, освоювати професію і шукати для себе вічного супутника.

“2. Деяким юнакам здається, що вони не виправдають сподівання деяких молодих дівчат. ... Належне спілкування може внести ясність у це питання.

“3. Орієнтація на освіту або кар’єру може відвести для шлюбу дуже незначну роль. Шлюб, освіту і кар’єру можна поєднувати. Кар’єра без сім’ї, коли є можливість мати сім’ю,—це трагедія.

“4. Не допустіть, щоб ваше життя стало просто існуванням, в якому тільки і є, що веселощі, або егоїзм. Життя—це щось більше, ніж парк розваг. Не потрапляйте на гачок матеріалізму. Беріть на себе відповідальність.

“5. Негативне сприйняття шлюбу ... може утримувати від укладання шлюбу. Дехто каже: “Навіщо одружуватися, якщо так багато розлучень?” Наявність розлучень ще не означає, що ваш шлюб не буде успішним і щасливим. Не орієнтуйтеся на інших, приймаючи власні рішення. Налаштуйтеся, що ваш шлюб буде вдалим.

“6. Дехто відкладає шлюб з фінансових причин. Немудро відкладати шлюб до того часу, коли буде достатньо коштів на шикарне життя. Так багато з того, що дає спільне життя—подолання труднощів, пристосування до нових умов, уміння долати життєві випробування—втрачається, коли шлюб відкладається.

Зі статті “Три поради молодим дорослим”, *Ліягона*, квіт. 2007, с. 30.

допомагав мені і зміцнював за допомогою Писань, молитов і благословення священства. Багато людей, які спочатку ставилися до цього негативно, визнали, що я зробила добре і правильно. Вони бачать, що я дійсно знайшла щастя. Вони дякували мені, що я довіряла собі й Господу”.

Після одруження Ен і Бенджамін переїхали до нового міста, де вони обоє почали навчатися в університеті. Невдовзі у них народилася дочка Олеа, і Ен тимчасово відклала навчання. Ен продовжить свою освіту частково в режимі он-лайн, що дасть їй можливість і отримати освіту, і залишатися вдома з дочкою. Хоча Ен знає, що таке поєднання буде важким, все ж вона зможе здобути освіту, про яку мріяла.

“Деякі люди можуть думати, що я пожертвувала багато чим, коли вийшла заміж і створила сім’ю,—розповідає вона,—і так може здаватися. Але насправді я все отримала. Я знаю, що коли ставлю Господа на перше місце, то все інше мені буде дано. Я дуже рада і вдячна, що зможу закінчити освіту. А понад усе, я вдячна за те, що у нас є можливість бути вічною сім’єю”.

Бенджамін погоджується. “Бог скеровував моє життя таким чином, що я навчився ставити Його на перше місце,—каже він.— Як на мене, я не вибирав між сім’єю і освітою. На першому місці—сім’я, і поруч з нею—освіта. Так само і в інших рішеннях. Це не означає: Бог або нічого більше. На першому місці—Бог, а решта—додається”. ■

Як мені вести **розмову про євангелію**, якщо інша людина просто намагається перемогти в **дискусії**? Такі люди **не хочуть** почути свідчення.

Звичайно, логіка та інтелект можуть допомогти нам зрозуміти істину, і можна наводити логічні доводи, захищаючи Церкву та її вчення. Але коли людина більше зацікавлена в тому, щоб перемогти в спорі, ніж зрозуміти вірування іншої людини, наслідком цього буде лише суперечка. Будьте стійкими, складаючи свідчення про те, у що ви вірите і що, як ви знаєте, є істиною.

Якщо людина, з якою ви розмовляєте, продовжує сперечатися, дайте цій людині зрозуміти, що ви поважаєте її вірування, але ви маєте примиритися з наявністю іншої точки зору. Обговорення релігійних вірувань не повинні зводитися до того, хто “переможе”. Якщо ви піддастесь духові суперечок або розсердитесь, то вже не будете прикладом того, у що вірите, і Святий Дух також не перебуватиме з вами.

Старійшина Роберт Д. Хейлз, з Кворуму Дванадцятьох Апостолів, навчав, що коли ми говоримо з людьми про Церкву, “наша мета має полягати в тому, щоб допомогти їм зрозуміти істину, а не захищати своє его чи здобувати очки в теологічних дебатах. Наше щире свідчення є найсильнішою відповіддю, яку ми можемо дати нашим обвинувачувачам. І таке свідчення можна скласти лише в любові й смиренні”¹.

Те, що від Духа—“не в словах переконливих людської мудрости, але в доказі духа та сили” (1 Коринтянам 2:4). Навіть якщо ваше свідчення не змінить нічию думку, вам слід складати свідчення і дати людям зрозуміти, у що ви вірите. А коли ви ділитесь євангелією, те, *як* ви щось кажете може, бути таким же важливим, як і те, *що* ви кажете. Говоріть терпляче і з любов’ю. Ідіть за Духом, і ви відчуєте спонукання, що сказати (а що не казати) і як реагувати. ■

ПОСИЛАННЯ

1. Роберт Д. Хейлз, “Сміливість християнина— ціна учнівства”, *Ліягона*, лист., 2008, сс. 73–74.

Навіщо потрібні президентства класу і кворуму для молоді?

Президентство класу в Товаристві молодих жінок і президентство кворуму Ааронового священства приносить користь як тим, хто служить у цих покликаннях, так і тим, кому вони служать.

Члени цих президентств мають право на отримання натхнення для класу чи для кворуму, що може допомагати їм дізнатися, як молитися за членів класу чи кворуму, або як з ними товаришувати, особливо коли йдеться про нових чи менш активних. Служіння в президентстві допомагає молоді здобути навички провідництва, такі як делегування обов'язків, служіння, спілкування і участь у радах. Навчаючись організовувати і вести збори та заходи, молодіжні провідники готуються до місії або інших майбутніх покликань, оскільки вони навчаються розуміти, як важливо виконувати свої обов'язки, як складати план і виконувати його.

Члени кворуму і класу також отримують певні благословення завдяки цим провідникам. У них є одноліток, з яким можна поговорити, який може допомогти і підбадьорити в дотриманні евангельських норм і у виконанні багатьох завдань, особливо за програмою “Особистий розвиток” або “Обов'язок перед Богом”. Оскільки

президенти класів або кворумів служать у молодіжному комітеті, очолюваному єпископатом, вони можуть розповідати єпископу про проблеми, занепокоєння чи хороші справи, які відбуваються у їхніх класах і кворумах.

Покликання у президентстві класу або кворуму—це велика відповідальність, яка допомагає молоді здобути більшу впевненість, дізнатися, як бути провідником і прикладом, та розвивати любов і єдність у класі чи кворумі. ■

У брошурі *Заради зміцнення молоді* сказано уникати крайнощів у зачісках. Як ви дивитиметесь чи стилі можна віднести до крайнощів?

Те, що вважається крайнощами, може залежати від культури і часу, тож важко дати точну відповідь кожному, яка зачіска переходить у крайнощі. То як же дізнатися, чи належить зачіска до крайнощів?

Поставте собі запитання: “Навіщо я це роблю?” Якщо ви змінили звичний стиль, пофарбувавши волосся у незвичний колір чи кольори, вибравши незвичну довжину і стиль зачіски лише для того, щоб “заявити про себе” чи привернути увагу, тоді ви, мабуть, перейшли до крайнощів, як сказано у брошурі *Заради зміцнення молоді*¹.

Чи просять вас провідники Церкви уникати крайнощів лише тому, щоб ви виглядали сіро й звично, позбавившись будь-якого стилю чи індивідуальності? Звичайно ж, ні. Вони дають цю пораду, тому що ваша зовнішність щось каже про вас. “Своїм одягом і зовнішністю ви можете показати, що знаєте, яким цінним є ваше тіло. Ви можете показати, що є учнями Ісуса Христа”². Екстравагантні зачіски можуть заглушити це послання і передати більш мирську інформацію про вас. ■

ПОСИЛАННЯ

1. Див. *Заради зміцнення молоді* (брошура, 2011), с. 7.
2. *Заради зміцнення молоді*, с. 6.

ЩО ВІДБУВАЄТЬСЯ ПІСЛЯ ТОГО, ЯК МИ ПОМИРАЄМО?

Це фундаментальне запитання, і через стародавніх та сучасних пророків Бог дав нам відповіді.

Наш люблячий Небесний Батько дав нам певне знання стосовно того, що нас очікує після закінчення цього життя. Ось істини, які допоможуть вам зрозуміти, де зараз знаходяться близькі вам люди, які вже померли, і де всі ми згодом опинимося.

Що ми знаємо про духовний світ?

Де знаходиться духовний світ?

Президент Бригам Янг (1801–1877) навчав, що духи тих, хто колись жив на землі, залишаються біля нас на цій землі, хоча ми їх не бачимо¹.

Яким є духовний світ?

Не однаковим. Праведні здобудуть відчуття раю—стан радості, спокою, миру, де немає турбот, клопотів і смутку (див. Алма 40:12). Злочестиві відчують пекло (див. Алма 40:13–14). Пеклу можна дати таке визначення: “муки розчарування в розумі людини”².

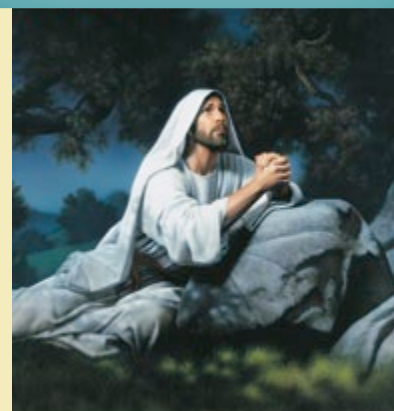

НЕДІЛЬНІ УРОКИ

Тема цього місяця:

Спокута Ісуса Христа

ПРИЄДНУЙТЕСЯ ДО РОЗМОВИ

Упродовж березня ви будете вивчати Спокуту Ісуса Христа у ваших кворумах священства, на уроках Товариства молодих жінок та Недільної школи. Одним з багатьох благословень Спокути є те, що завдяки їй ми всі воскреснемо. Подумайте, як знання про Спокуту і воскресіння змінює ваше бачення майбутнього у важкі часи. Спробуйте пригадати конкретну ситуацію і те, як ваше свідчення про Спокуту й воскресіння благословило вас. Ви можете також розповісти про цей випадок вашій сім'ї або на найближчому уроці в Церкві в неділю.

Який вигляд мають духи?

Духи людей були дорослими у доземному житті й таку ж форму матимуть у духовному світі, навіть якщо вони померли немовлятами чи в дитячому віці³.

Чи можуть духи в духовному світі нас бачити?

Так, коли це потрібно. Президент Джозеф Ф. Сміт (1838–1918) сказав, що ті, хто в духовному світі, можуть нас бачити ясніше, ніж ми можемо бачити їх, і що “їхня турбота про нас, і їхня любов до нас та їхнє бажання нашого благополуччя є більшими за наші”⁴.

Чи можуть духи в духовному світі відчувати спокуси?

Якщо ви вірні в цьому житті, Сатана не матиме сили над

вами у духовному світі. Злочестиві будуть підвладні Сатані там, так само, як і на землі⁵. Як пояснював старійшина М. Рассел Баллард, з Кворуму Дванадцятьох Апостолів, це життя є часом, щоб покаятися, бо “саме коли ми тут, у смертному житті, тіло і дух можуть навчатися разом”⁶.

Що роблять духи в духовному світі?

Одне ми знаємо точно—духи вірних, які ще не воскресли, виконують місіонерську роботу серед духів, що знаходяться у в'язниці⁷. Ми також знаємо, що серед вірних існує сімейна структура і церковна організація⁸.

ЗНАЧЕННЯ, МОТИВАЦІЯ І НАДІЯ

“Воскресіння—це опора нашої віри. Вона поглиблює значення нашого вчення, посилює мотивацію нашої поведінки і збільшує надію на майбутнє”.

Старійшина Даллін Х. Оукс, з Кворуму Дванадцятьох Апостолів, “Воскресіння”, Ліягона, лип. 2000, с. 16.

Що ми знаємо про воскресіння?

Скільки людей воскресне?

Усі люди, які будь-коли жили на землі, воскреснуть (див. 1 Коринтянам 15:21–23).

Який вигляд матиме воскресле тіло?

Воскресле тіло буде:

- **Безсмертним.** “Це смертне тіло воскресне у безсмертне тіло, ... щоб вони могли не вмирати більше” (Алма 11:45).
- **Досконалим.** “Дух і тіло будуть знову возз’єднані у своїй досконалій формі” (Алма 11:43). Президент

Джозеф Ф. Сміт пояснював: “Пошкодження буде виправлено; дефекти будуть усунуті, і люди досягнуть досконалості своїх духів—тієї досконалості, досягнення якої Бог планував від початку”⁹.

- **Красивим.** Президент Лоренцо Сноу (1814–1901) сказав: “Немає прекраснішого видовища, ніж воскреслий чоловік або жінка”¹⁰.
- **Славетним.** Президент Бойд К. Пекер, президент Кворуму Дванадцятих Апостолів, сказав: “Ваш дух—молодий, трепетний і красивий. Навіть якщо ваше тіло постаріло, хворіє, скалічене або знесилене, то коли дух і тіло возз’єднаються у Воскресінні,—ви будете славетними. Тоді ви будете прославлені”¹¹.
- **Без смутку і болю.** “І не буде вже смерті. Ані смутку, ані крику, ані болю вже не буде” (Об’явлення 21:4).

Що станеться з людьми, які померли в дитинстві?

Згідно з пророком Джозефом Смітом, батьки дитини, яка померла в дитинстві “матим[уть] радість, втіху й задоволення, виховуючи [її], коли вона воскресне, аж доки вона не дозріє до повного зросту свого духа”¹².

Що станеться з людьми, які були піддані кремації або не були поховані?

Хоча Церква не заохочує до кремації, ми віримо, що як би там не було, але всі люди воскреснуть і матимуть досконале тіло. Президент Бригам Янг наважав, що у воскресінні “найменші основоположні часточки, з яких тут складалося наше тіло, якщо ми шанобливо до них ставимось, навіть якщо вони знаходяться на дні морському, а одна з них—на півночі, інша—на півдні, ще інша—на сході, а та—на заході, їх буде миттєво зібрано в одне знову, і наші духи ними заволодіють”¹³.

Хто воскресне і коли?

ПЕРШЕ ВОСКРЕСІННЯ АБО “ВОСКРЕСІННЯ ПРАВЕДНИХ” (УЗ 76:17)

▲ Під час Воскресіння Христа

Пророки та деякі інші праведні люди, які отримають цілестіальну славу (див. Мосія 15:21–25).

▲ Під час Другого пришествя Христа

Ті, хто отримає цілестіальну славу (див. УЗ 76:50–70; 88:96–98).

▲ На початку Тисячоліття

Ті, хто отримає терестріальну славу (див. УЗ 88:99).

ДРУГЕ ВОСКРЕСІННЯ, АБО “ВОСКРЕСІННЯ НЕПРАВЕДНИХ” (УЗ 76:17)

▲ У кінці Тисячоліття

Ті, хто отримає телестіальну славу (див. УЗ 76:85; 88:100–101).	Сини загибелі (див. УЗ 76:43–48; 88:102).
---	---

Навіщо потрібне фізичне воскресіння?

Фізичне воскресіння—це частина Божого плану, і про нього навчали пророки з часів Адама (див. Мойсей 5:10). Але “у диявола немає тіла, і в цьому його покарання”¹⁴, тому він перекручує це вчення, щоб люди не вірили у фізичне воскресіння.

Багато людей вірять, що фізичне тіло—це в'язниця для духа, і що ми можемо бути по-справжньому щасливими лише тоді, коли дух звільниться від тіла. Але це неправда. Господь сказав через одкровення, що фізичне воскресіння необхідне, бо:

- **Саме так ми отримуємо повноту радості.** Лише “дух і елемент [фізичне тіло], нерозривно з'єднані, отримують

повноту радості” (УЗ 93:33). Ми також знаємо, що ті, хто померли й чекають у духовному світі на Воскресіння Христа, “дивилися на довгу віддаленість їхніх духів від їхніх тіл, як на неволю” (УЗ 138:50).

- **Це благословення завдяки нашому рішення вибрати план Небесного Батька.**

До того як ми народилися на землі, всі духи, які будь-коли жили на землі, вирішили виконувати план нашого Небесного Батька і не підтримали бунт Сатани (див. Авраам 3:23–28). Внаслідок цього ми отримали смертне тіло, а потім, завдяки дару Христового Воскресіння, воскресемо у безсмертних тілах. Ті, хто пішли за Сатаною у доземному житті, ніколи не

отримають будь-якого фізичного тіла.

- **Воно поверне нас у Божу присутність на суд.** Книга Мормона чітко навчає, що є сила воскресіння, яка дозволяє нам увійти в присутність Бога і бути судженими відповідно до наших вчинків¹⁵.
- **Воно необхідне для спасіння.** Джозеф Сміт навчав: “Жодна людина не матиме ... спасіння, окрім як через скинію [фізичне тіло]”¹⁶.
- **Саме так ми стаємо подібними до Небесного Батька та Ісуса Христа.** “Батько має тіло з плоті й кісток, яке так само відчутне на дотик, як і людське; також Син” (УЗ 130:22). ■

ПОСИЛАННЯ

1. Див. *Teachings of Presidents of the Church: Brigham Young* (1997), 279.
2. *Учення Президентів Церкви: Джозеф Сміт* (2007), с. 225.
3. Див. *Учення Президентів Церкви: Джозеф Ф. Сміт* (1999), сс. 130–132.
4. Joseph F. Smith, *Gospel Doctrine*, 5th ed. (1939), 430–431.
5. Див. *Teachings: Brigham Young*, 282; *Алма* 34:34–35.
6. М. Рассел Баллард, “Is It Worth It?” *New Era*, June 1984, 42.
7. Див. УЗ 138:30; див. також *Учення: Джозеф Сміт*, с. 480.
8. Див. *Основи євангелії* (2009), с. 245; більш докладно про духовний світ, див. Dale C. Mouritsen, “The Spirit World, Our Next Home,” *Ensign*, Jan. 1977, 46–51.
9. Джозеф Ф. Сміт, *Gospel Doctrine*, 23.
10. Лоренцо Сноу, *The Teachings of Lorenzo Snow*, ed. Clyde J. Williams (1996), 99.
11. Бойд К. Пекер, “Банкнота в 20 марок”, *Ліягона*, черв. 2009, с. 23; *New Era*, June 2009, 5.
12. *Учення: Джозеф Сміт*, с. 178.
13. *Teachings: Brigham Young*, 276.
14. *Учення: Джозеф Сміт*, с. 213.
15. Див. 2 Нефій 9:22; Кн. Якова 6:9; Мосія 16:8–10; *Алма* 11:41; 33:22; 40:21; *Геламан* 14:17; *Мормон* 7:6; 9:13.
16. *Учення: Джозеф Сміт*, с. 214.

**Старійшина
Квентін Л. Кук**
З Кворуму Дванадцятьох
Апостолів

НЕ ОДЯГАЙТЕ МАСКИ

Один з найкращих засобів, що захистить вас від поганого вибору,—не одягати маску анонімності.

Коли я розмірковував над тим, ким ви є, то відчув, що ви, можливо, не повністю усвідомлюєте справжньої цінності свого покоління. Я впевнений, що завдяки вашому попередньому досвіду і закладеним у вас основам ви можете бути найкращим з усіх поколінь, особливо у справі здійснення плану нашого Небесного Батька.

Бачачи той величезний позитивний потенціал, який ви маєте, що мене може непокоїти у вашому майбутньому? Яку пораду я можу дати вам? Кожен з вас опиняється в ситуаціях, коли під тиском обставин ви будете зображати з себе когось—навіть одягати маску—і ставати особою, яка насправді не відображає, ким ви є чи ким хочете стати.

Приклад із історії США

У 2011 році ми зі старійшиною Л. Томом Перрі зустрічалися з Абрахамом Фоксманом, національним директором Антинаклепницької ліги. Її місія полягає в тому, щоб припинити наклепи на єврейський народ.

Під час нашої зустрічі з паном Фоксманом я запитав його, що він нам порадив би як представникам служби зі зв'язків з громадськістю

Церкви. Якусь мить він подумав, а потім сказав, як важливо заохочувати людей не одягати маски. Він описав Ку-клукс-клан. Це була організація, яка мала досить великий вплив і наводила страх на більшість американців у першій половині 20-го століття. Вони одягали однакові накидки й маски, щоб було неможливо впізнати учасників, запалювали хрести на галявинах своїх жертв, і вважали себе так званими охоронцями моралі. Більшістю їхніх жертв були афроамериканці, однак страждали також католики, євреї та емігранти. Найбільш войовничі учасники клану завдавали побоїв, фізичних пошкоджень і навіть убивали людей. Пан Фоксман звернув увагу, що більшість кланівців, коли не носили маски, були зазвичай нормальними людьми. Серед них були бізнесмени і люди, які ходили до церкви. Він також зазначив, що, приховуючи свою сутність і одягаючи маску, вони могли брати участь у тому, чого зазвичай уникали. Їхня поведінка мала жахливий вплив на американське суспільство.

Пан Фоксмана радив звернути увагу на те, як важливо людям уникати масок, що приховують їхню справжню сутність¹.

Приклади з історії Церкви

У перші роки історії Церкви пророк Джозеф, Емма та їхні 11-місячні близнюки—Джозеф та Джулія—жили у Гайрамі, шт. Огайо, на фермі Джонсона.

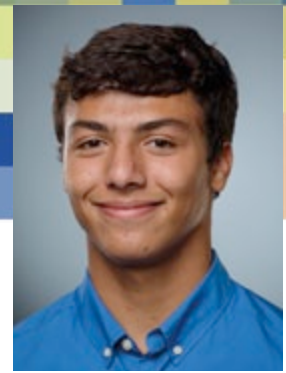
Однієї ночі в суботу група чоловіків з обличчями, вимазаними у чорне, увірвалася в будинок. Витягнувши пророка на вулицю, вони побили його і вимазали дьогтем як його, так і Сідні Рігдона.

“Хоча пророк втратив зуб, на його боці була рана, з голови було вирвано жмут волосся, а на тілі були опіки від азотної кислоти, він, як і завжди, виступав з проповіддю на недільному богослужінні. Серед святих, які там зібралися, було щонайменше четверо з тієї банди”².

Цікаво також те, що люди, які брали участь у вбивстві пророка Джозефа Сміта і його брата Гайрума, розфарбували свої обличчя чорним, намагаючись приховати свою справжню сутність³.

Не одягайте маску і не грайте чужу роль

Я не маю на увазі, що хтось із вас брав би участь у подібного роду жахливих подіях, які я щойно

описав. Я дійсно вірю, що в наш час, коли дотримуватися анонімності легше, ніж будь-коли, є важливі принципи, згідно з якими не слід одягати маску і варто бути відданими “вірі, за котру життя віддавали”⁴.

Найбільший захист від неправильного вибору—не одягати маску анонімності. Якщо вам колись захочеться так вчинити, будь ласка, знайте, що це серйозна ознака небезпеки і один із засобів супротивника, який намагатиметься змусити вас зробити те, що вам не слід робити.

Вони маскують свою поведінку, яка, як вони знають, варта осуду і є деструктивною для всіх, кому вони не байдужі. Порнографія—це лихо, яке є згубним не лише для моральності особи перед Богом, але також може руйнувати шлюб і сім’ю і негативно впливає на суспільство.

Ті, хто залучився до цієї деструктивної звички, будь ласка, покайтеся, і ви зможете зцілитися. Перш ніж зцілитися, необхідно покаятися. Зцілення може бути тривалим процесом. Ваш єпископ або президент філії може порадити вам, як ви можете отримати необхідну допомогу, щоб зцілитися.

Діяти у відповідності з вашими віруваннями

Зараз поширеним є приховування імені, коли люди пишуть

он-лайн огидні, в’їдливі, нетерпимі послання анонімно. Дехто називає їх жахливими. Певні організації намагаються відфільтрувати коментарі. Наприклад, *New York Times* не пропускає коментарі, які містять “нападки на конкретних людей, непристойні слова, вульгарність, богохульство, видавання себе за іншу особу, непослідовність і КРИК. ...

“Газета *The Times* також заохочує використання справжніх імен, бо “ми зрозуміли, що люди, які використовують своє ім’я, ведуть більш приємну, сповнену поваги розмову”⁵.

Апостол Павло писав:

“Не дайте себе звести,— товариство лихе псує добрі звичаї.

Протверезіться правдиво, та й не грішіть, бо деякі Бога не знають” (1 Коринтянам 15:33–34).

Зрозуміло, що грубе спілкування—це питання не лише поганих манер, але якщо до нього вдаються ті, хто називає себе святими останніх днів, вони можуть негативно впливати на тих, хто не має знання про Бога або свідчення про Спасителя.

Будь-яке використання Інтернету для того, щоб чіплятися до когось, зіпсувати репутацію або виставити людину в поганому світлі—варте догани. Що ми спостерігаємо у суспільстві—так це те, що коли люди одягають маску анонімності, вони

більш схильні до такої поведінки, яка є руйнівною для цивілізованого діалогу. Це також порушує основоположні принципи, яких навчав Спаситель.

Праведним не потрібно носити маски, щоб приховувати свою сутність.

Добре виконуйте свою роль

Ми впевнені у вас. Провідництво Церкви чесно вірить, що ви можете будувати царство так, як жодне покоління до вас. До вас звернені не лише наша любов і впевненість, але і молитви та благословення. Ми знаємо, що успіх вашого покоління є важливим для невинного встановлення Церкви і зростання царства. Ми молимося, щоб ви добре виконували свою роль і не одягали маску. ■

З виступу на духовному вечорі Церковної системи освіти для дорослої молоді в Університеті Бригама Янга—Айдахо, 4 березня 2012 р.

ПОСИЛАННЯ

1. Зустріч з Абрахамом Фоксманом у його офісі в Нью-Йорку, 14 червня 2011 р.
2. Mark L. Staker, “Remembering Hiram, Ohio,” *Ensign*, Oct. 2002, 35, 37.
3. Див. Учення Президентів Церкви: Джозеф Сміт (2007), с. 24.
4. “Віддані вірі,” *Гімни*, № 155.
5. Mark Brent, in “The Public Forum,” *Salt Lake Tribune*, July 27, 2011, A16

МІЙ БРАТ ВІРИВ У МЕНЕ

Ден допоміг мені розвинути талант, якого, на моє переконання, у мене не було.

Девід Діксон

Співробітник редакції
церковних журналів

Мені було 15 років, коли я дізнався всю правду про свої таланти—або, точніше, про їх відсутність—принаймні в одній сфері: я не міг співати.

Я брав участь у прослуховуванні для місцевої вистави і моє “а капела” звучало настільки погано, що на половині пісні вийшов акомпаніатор і від жалості став підігравати мені. Після цього я дав обіцяння, що більше ніхто не почує мого співу. Настав момент забути про спів і знайти інше хобі, тому що одного невдалого випадку було більш, ніж достатньо.

Однак мій великий брат Ден, який був дивовижним співаком, мав інші наміри. Через кілька місяців після мого прослуховування він запитав, чому я останнім часом так боюся співати.

“Тому що це жахливо,—сказав я йому.— Я не можу співати”. Ден мені не вірив. Незважаючи на мої протести, він вмовив мене щось заспівати прямо зараз. Я нервував.

Не можу пригадати, що я тоді заспівав, але це було щось коротке, ледь чути і, на мою думку, доводило: у мене не було ніякого явного співочого таланту. Те, що Ден сказав далі, я пам’ятатиму решту свого життя. “Ось,—сказав він

ЗМІЦНЮЙ СВОЇХ РІДНИХ БРАТІВ І СЕСТЕР

“Зміцнюйте свої стосунки з братами і сестрами. Вони можуть стати вашими найближчими друзями. Підтримуйте їх в їхніх інтересах і допомагайте у вирішенні проблем, з якими вони можуть зіткнутися”.

*Заради зміцнення молоді
(брошура, 2011), с. 15.*

мені,—я знав, що у тебе гарний голос. Тобі просто треба займатися”.

В книзі Учення і Завіти 38:25 нас навчають: “нехай кожна людина поважає свого брата, як самого себе”. Якби Ден посміявся з мене і з мого співу, як це могли б зробити більшість старших дітей, він неодмінно переконав би мене співати мовчки, принаймні за життя. Натомість Ден підтримав мене. Він заохотив мене.

Зрештою, я прислухався до його поради і почав співати. На мій подив, поступово у мене виходило все краще. Спів став великою радістю в моєму житті. Я співав у багатьох хорах у

школі, потім у коледжі і після його закінчення. Спів продовжує приносити мені найглибшу радість.

Спаситель навчав: “Дивіться, чи люди запалюють свічку і ставлять її під посудину? Ні, але на свічник, і вона дає світло всім, хто в домі” (3 Нефій 12:15). Я мав змогу дозволити цьому світлу сяяти, насолоджуючись музикою і ділячись нею вже багато років поспіль, але мені цього ніколи б не вдалося, якби не заохочення мого брата Дена. ■

Енн М. Дібб

Другий радник у
генеральному прези-
дентстві Товариства
молодих жінок

Я МАЮ СВІДЧЕННЯ ПРО СІМ'Ю

Колись давно я чула, як одна сестра в моєму приході ділилася своїм свідченням. Я пам'ятаю, про що вона розповідала, і те, що я відчувала. Сестра Різ висловлювала вдячність за свою праведну сім'ю, а також радість і втіху, які дало їй знання про вічні сім'ї. Я відчула, як Дух підтвердив моє щире бажання мати таке ж благословення і свідчення про сім'ї.

Дозвольте запропонувати кілька порад, щоб допомогти вам здобути свідчення про важливість сім'ї:

1. З молитвою шукайте натхнення від Господа і записуйте свої думки під час вивчення. Очистіть своє життя, дотримуючись заповідей. Це допоможе вам бути гідними Духа, Який надасть допомогу у ваших пошуках.

2. Прочитайте документ “Сім'я: Проголошення світові”¹, вперше зачитане пророком майже 20 років тому. Коли я читаю цей документ і обмірковую ті зміни, які сталися у світі в питаннях сім'ї, то моє свідчення про пророків,

провидців і одкровителів зміцнюється. Під час читання цього проголошення занотуйте вчення, поради, застереження й обіцяні благословення, а також те, що вони означають особисто для вас.

3. Вивчайте слова пророків і генеральних авторитетів. Їхні слова натхненні [Духом] і благословлятимуть тих, хто буде вірити і прислухатися до них. Наприклад, Президент Томас С. Монсон учив: “Сім’я повинна займати своє домінуюче місце в нашому способі життя, тому що це єдина можлива основа, на якій суспільство відповідальних людських істот будь-коли вважало можливим будувати майбутнє і зберігати цінності, якими воно дорожить у теперішньому”².

4. Вивчайте Писання. В них подано безліч прикладів сімей, встановлених на основах праведності, слухняності та віри у свідчення про Ісуса Христа. Читайте свої примірники Писань, особливо Книгу Мормона, ставлячи таке запитання: “Які вчення стануть для мене благословенням, якщо я буду застосовувати їх у моїй теперішній і майбутній сім’ї?”

5. Вивчайте *Заради зміцнення молоді*, особливо розділ “Сім’я”. Дізнайтеся про обов’язки і благословення, пов’язані з сім’єю. Занотуйте, який внесок вимагається від кожного члена сім’ї, аби створити і підтримувати дружню сім’ю, зосереджену на євангелії. Дізнайтеся, як ви можете зміцнювати стосунки всередині вашої сім’ї. Здобудьте впевненість і вітиху,

прочитавши написане в колонці праворуч.

Дійсно, кожен розділ у брошурі *Заради зміцнення молоді* має безпосереднє відношення до сімейних стосунків і спрямований на їх покращення. Якщо кожен член сім’ї дотримується норм і заповідей, то вони будуть благословенні підтримкою Святого Духа і гідні священних храмових обрядів і завітів, які

ПЛАН БОГА ДЛЯ СІМЕЙ

“Бог бажає, щоб усі Його діти приходили у світ як частина вічної сім’ї, де матір і батько люблять одне одного і своїх дітей і піклуються одне про одного та про своїх дітей. Якщо у вас обставини інші, будьте терплячими і продовжуйте жити праведно. Беріть приклад з гідних зразків для наслідування. Готуйтеся вже зараз для здійснення ваших божественних ролей чоловіка чи дружини, а також батька чи матері. Візьміть зобов’язання одружитися в храмі і започаткувати власну вічну сім’ю”.

Заради зміцнення молоді
(брошура, 2011), с. 15.

благословлять окремі сім’ї зараз і у вічності.

6. Дійте згідно з тим, про що ви дізналися під час особистого вивчення і *застосовуйте* отримане вами знання у вашій сім’ї (див. УЗ 88:119).

Я чула зворушливі свідчення молодих жінок, які працювали над третім завданням на засвоєння цінності “Божественна сутність” програми “Особистий розвиток”, де молодих жінок просять протягом двох тижнів докладати особливих зусиль для зміцнення їхніх сімейних стосунків (молоді чоловіки можуть знайти подібне завдання в програмі *Обов’язок перед Богом* [2010], сс. 80–81). Одна молода жінка розповідає: “Я побачила диво! Я люблю свою сестру, і це стало можливим лише за два тижні! Я поставила собі за мету повторювати це завдання для всіх членів своєї сім’ї кожного року. Чому? Тому що це зробило мене такою щасливою!”

7. Моліться і прагніть підтвердження від Духа про важливість сім’ї. Будьте терплячими і уважними. Свідчення прийде через Дух, тому що “сім’ю встановлено Богом” і “вона є найважливішою організаційною одиницею в часі та вічності”³.

Я знаю, якщо ви будете так робити, прийде день, коли ви, як і сестра Різ, зможете встати і сказати: “Я маю свідчення про сім’ю, і це знання дає мені вітиху і радість”. ■

ПОСИЛАННЯ

1. “Сім’я: Проголошення світові”, *Ліягона*, лист. 2010, с. 129.
2. *Teachings of Thomas S. Monson*, comp. Lynne F. Cannegieter (2011), 112.
3. *Довідник 2: Керування Церквою* (2010), 1.1.1.

*Щоб уникнути падіння у приховані
прірви, не сходьте зі шляху!*

ПРИХОВАНІ НЕБЕЗПЕКИ

Джошуа Дж. ПеркіСпівробітник редакції
церковних журналів

Неподалік верхівки Санта-Крус, острова на Галапагосах, знаходяться Лос-Хемелос (“Близнюки”). Кожна з цих двох величезних прірв за розміром дорівнює кільком футбольним полям. Збоку вони дуже схожі на давні кар’єри, з яких люди в давнину видобували камінь для тогочасних храмів.

Незважаючи на природню красу місцевості, не все є таким, як здається. Густа рослинність вкриває цей тропічний куточок, окрім протоптаних доріжок. Ці доріжки старанно вибиралися, щоб на них було надійно ступати. Ґрунт по обидва боки від цих доріжок, хоча і вкритий кущами, рослинами і навіть деревами, може виявитися не зовсім міцним.

Якщо ви зійдете з дороги, яка оточує Лос-Хемелос, щоб оглянути тропічний ліс, у будь-який момент ви можете ступити на частину породи, яка виявиться недостатньо міцною, щоб утримати вашу вагу. Як глибоко ви впадете? Про це ви дізнаєтеся, лише коли опинитеся на дні прірви. Деякі прірви на острові Санта-Крус сягають глибини більше 30 м. За місцевими переказами одна прірва є настільки глибокою, що її дно ще ніколи не було виміряне.

Ці доріжки пролягають певним маршрутом—таким, яким вам може й не захотітися йти. Але ці доріжки

надійні і прокладені для вашої безпеки.

Стережіться тонкого ґрунту

З погляду євангелії ці доріжки навколо Лос-Хемелос можуть символізувати багато чого, зокрема, заповіді, вчення пророків, поради з програм “Обов’язок перед Богом” та “Особистий розвиток”, норми з брошури *Заради зміцнення молоді* і саму євангелію. Коли ми застосовуємо євангелію, дотримуємося вчень пророків, живемо згідно з заповідями, то знаходимо безпеку і спокій. Коли ж ми цього не робимо, то ... піддаємо себе певному ризику.

Часом ми можемо спокушатися припинити дотримуватися заповідей або ігнорувати вчення Церкви через те, що, вони, на нашу думку, обмежують. Ми хочемо обрати власний шлях у житті.

Але так само, як доріжки навколо Лос-Хемелос допомагають людям уникнути падіння через тонкий шар ґрунту, заповіді не обмежують нашої свободи волі—навпаки, вони дають найкращий шанс здобути щастя й успіх. Ми завжди в змозі вибрати, що ми хочемо робити. Ми можемо прийняти рішення йти власною стежкою, а не тією, яку проклав для нас Небесний Батько. Безсумнівно, що ми не досягнемо місця нашого призначення швидше, ніж йдучи перевіреним шляхом; крім того, пошуки власного шляху можуть бути болісними і виснажливими.

Те ж саме стосується заповідей, зокрема, Слова мудрості. Небесний Батько і Його Церква не забирають

НА ПУТІ

“Отже, роби те, що, як я сказав, я бачив, як ваш Господь і ваш Викупитель буде робити; бо ... тоді ви на цій тісній і вузькій путі, яка веде до вічного життя; так, ви увійшли через ворота; ви діяли згідно з заповідями Батька і Сина; і ви отримали Святого Духа, Який свідчить про Батька і Сина, на виконання обіцяння, яке Він дав, що якщо ви ввійдете цим шляхом, ви отримаєте” (2 Нефій 31:17–18).

нашої свободи волі, вимагаючи, щоб ми утримувалися від вживання алкоголю. Ми можемо вибрати: будемо ми виконувати цю заповідь чи ні. Але коли ми здійснюємо цей вибір, то також вибираємо пов'язані з ним наслідки.

Якщо ми вибираємо порушувати [Божі] заповіді, тоді ризикуємо втратити всі [Його] благословення. Вибір полягає не в тому, чи дозволяється нам вживати алкоголь або щось робити чи не робити. Він полягає в тому, чи хочемо ми благословень царства небесного і чи хочемо робити те, що просить нас Господь, бо ми любимо Його і навернені до Нього.

Безпечна стежка

Хессіка П. та Норі А., дві молоді жінки, які живуть на острові Санта-Круз, знають про це особисто. Обидві вони навернені і обидві бачили, які зміни приносять дотримання заповідей. На Галапагоських островах небагато членів Церкви—лише 125 членів їхнього приходу на 25 тис.

мешканців острова. Буває важко залишатися на тісній і вузькій дорозі (див. 1 Нефій 8:20; 2 Нефій 4:33; 31:17–19; Алма 7:19) з такими поширеними навколо спокусами, як алкоголь і наркотики.

Норі бачила всі ці труднощі у власній сім'ї. Через рік після того, як її сім'я була охрищена, вони були запечатані у храмі в Гуаякіль, Еквадор. Однак невдовзі кілька членів її сім'ї відійшли від Церкви. Якийсь час вона і її мама були єдиними, хто відвідував церкву. Як вона залишилася сильною?

“Завдяки домашньому сімейному вечору,—каже вона.— Якийсь час його проводили лише моя мама і я. Згодом приєдналися мій старший брат і тато. І кожного разу, коли ми вивчали євангелію, мій тато казав: “Це для мене”. Зараз він духовно зміцнюється, так само, як і мій брат”.

Хессіка зазнала іншого випробування. “Важко бути єдиним членом Церкви у своїй сім'ї”,—пояснює вона. Деяким членам її сім'ї не подобається той факт, що вона ходить

до церкви. Це навіть викликає суперечки.

“Іноді так хочеться, щоб твої батьки, твоя сім'я були членами Церкви,—каже вона,—щоб ви могли ділитися з ними [радістю]. Це важко.

Коли у вас є проблеми, ви не можете бродити вулицею або вживати алкоголь, тому що це ніяк не допоможе. Натомість я йду до церкви, де в мене є гарні друзі.

Вони мені дуже допомагають. Якщо у мене пригнічений настрій, неподалік завжди є Норі або інші молоді жінки. Коли я приходжу до церкви, то оживаю. Я відчуваю полегшення від усіх своїх проблем”.

Вибір правильного шляху

Хессіка і Норі знайшли радість у житті за євангелією. Або, краще сказати, вони знайшли радість *завдяки* життю за євангелією.

Заповіді, як і доріжки навколо Лос-Хемелос, не обмежують нас. Вони належним чином скеровують, щоб зробити досконалими завдяки Спокуті Спасителя (див. УЗ 82:8–9). Коли ми вибираємо дотримуватися заповідей, то вибираємо виявляти любов і відданість Божі. Ми вибираємо бути гідними напарництва Святого Духа. Ми вибираємо бути гідними отримати натхнення, бути спроможними служити, ввійти у храм і шанувати священство.

Найважливіше, ми вибираємо працювати над тим, щоб отримати вічне життя в цілестіальному царстві з нашим Небесним Батьком. Це шлях миру і щастя. ■

ЗВОРУШЕНА СВІДЧЕННЯМ

Майкл Харкен

На початку своєї місії я служив у маленькому місті в Південній Кореї. Одного дощового дня у нас не було особливого успіху, але ми хотіли продовжувати роботу, доки не настане час повертатися додому. Ми з напарником вирішили посту-кати у ще кілька дверей.

Одні з цих дверей нам відкрила жінка, і мій напарник почав з нею розмовляти. Я щойно приїхав на місію, і мені було важко розуміти мову, але через кілька хвилин вона заговорила до нас англійською. Ми дізналися, що вона була з Чикаго, штат Іллінойс, США, і переїхала сюди зі своєю сім'єю. Її чоловік був проповідником церкви, в якій не зовсім дружно ставилися до наших вірувань.

Жінка була привітною, але наляштованою спростувати Книгу Мормона і переконати нас, що наша церква була неправильною. Я стояв поруч зі своїм напарником, коли він

намагався відповісти на її складні запитання. Мій напарник прагнув свідчити їй про те, що Книга Мормона—істинна і що ця книга може допомогти їй, але вона наполягала на тому, що книга була невірною.

Після приблизно 30 хвилин обговорення біля дверей, вона запитала мого напарника: “Куди ми підемо після цього життя?” Було видно, що вона з нетерпінням чекала на те, щоб спростувати вчення, сказані моїм напарником, як вона робила це раніше. Мій напарник свідчив про план спасіння і що ми можемо жити з нашими сім'ями вічно в цілестіальному царстві. Перш ніж він був готовий продовжити, вона зупинила його і попросила повторити, що він щойно сказав про те, що сім'ї можуть бути разом. Він знову повторив ту ж саму відповідь. Я відчув Дух настільки сильно, і я міг бачити по очах жінки, що щось її глибоко

зворушило. Після цього короткого, але сильного свідчення вона припинила сперечатися з нами, взяла Книгу Мормона і попросила нас прийти ще раз, щоб поговорити з нею і чоловіком про Книгу Мормона.

Я пам'ятаю, як того вечора ми з напарником йшли додому, вражені силою свідчення, проголошеного моїм напарником. Тоді я зрозумів, що свідчення, поєднане з Духом, є наймогутнішим знаряддям, яке ми маємо. Я ніколи не забуду мого напарника і його свідчення у той вечір. Після того випадку я вирішив, що навіть зі своєю обмеженою можливістю говорити корейською, я буду намагатися все одно ділитися своїм свідченням. Як я сказав, я почав відчувати Дух все сильніше. Я дізнався, що найкраща розмова виходить тоді, коли навчаєш за допомогою Духа. ■

Майкл Харкен живе в штаті Юта, США.

Де було надруковано Книгу Мормона?

Пішли зі мною, щоб побачити важливе місце в історії Церкви!

Джен Пінбороу

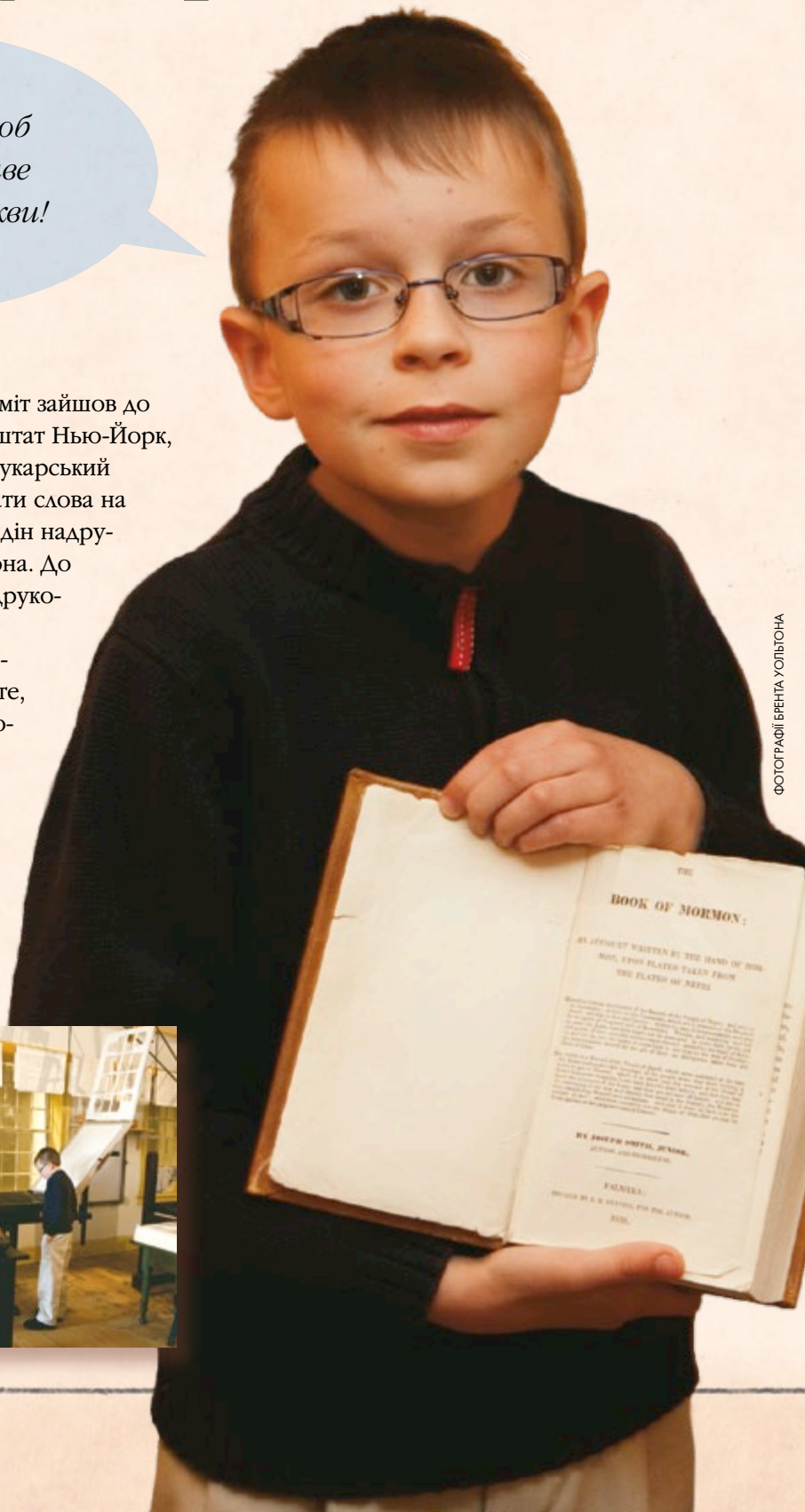
Співробітник редакції церковних журналів

Якось літнього дня 1829 року Джозеф Сміт зайшов до будинку з червоної цегли в Пальмірі, штат Нью-Йорк, США, де пан Егберт Б. Грандін мав друкарський верстат. Пророк щойно завершив перекладати слова на золотих пластинах, і він хотів, щоб пан Грандін надрукував перші 5 000 примірників Книги Мормона. До наступної весни нова книга Писань була надрукована і люди могли її читати.

Лука С., вісім років, відвідав будинок Грандіна, щоб дізнатися дивовижну історію про те, як 183 роки тому, цього місяця, була надрукована Книга Мормона. ■

Новий верстат пана Грандіна міг одночасно друкувати 16 сторінок— удвічі більше, ніж старіші верстати.

У цій кімнаті є точна репродукція устаткування, яке використовувалося для друку Книги Мормона.

ФОТОГРАФІЯ БРЕНТА УОЛПОНА

У цих ящиках знаходяться маленькі металічні літери, які називаються шрифтом. Великі літери називаються "верхнім реєстром", тому що вони знаходяться у верхніх ящиках.

Людина, яка набирає текст, повинна класти по одній літері в пристрій, який називається верстатка.

Круглі печатки використовувалися для покриття шрифту друкарською фарбою.

Надруковані сторінки підвішувалися, щоб фарба могла висохнути.

Великі сторінки, які називалися сигнатурами, відправлялися в палітурню. Тут вони складалися, розрізалися на маленькі сторінки та зшивалися.

Книга Мормона вперше надійшла в продаж 26 березня 1830 року. Кожен примірник коштував 1,75 долара. (Сьогодні це дорівнює приблизно 24 доларам). Більшості людей потрібно було працювати два дні, щоб заробити таку суму грошей.

Сьогодні щороку друкуються тисячі примірників Книги Мормона 85-ма різними мовами. Частини книги також перекладено ще 23-ма мовами.

Джозеф Сміт хотів, щоб Книга Мормона мала красиву шкіряну палітурку з надрукованими золотими літерами, як Біблія.

ЦЕ БУЛО НЕЛЕГКО!

Улюблена історія Люка з Книги Мормона—про те, як Нефій здобував пластини з латуні (див. 1 Нефій 3–4). Йому подобається, що Нефій старанно працював, аби виконати те, про що попросив Господь. Люк дізнався, що ця історія дещо схожа на те, як було надруковано Книгу Мормона. "Я дізнався, що це було нелегко,— сказав він,—бо потрібно було виставляти всі літери догори ногами і ззаду наперед!"

Нова книга Ріка

Лора Байрд

Ґрунтується на справжніх подіях

“Все, що мама просить, з радістю роблю. Служняним завжди буду я, бо я усіх люблю” (“Служняним завжди буду я”, Збірник дитячих пісень, с. 71).

Рік провів долонями по золотих літерах на обкладинці своєї нової книги. Його друзі зібралися купкою навколо.

“Яка цікава! — сказав Джейк. — Я ще ніколи не бачив червоної Книги Мормона”.

“Здається, вона може вміститися у кишеню твоєї сорочки”, — додав Джером.

“Так”, — сказав Рік, з легкістю поклавши її у кишеню й діставши знову. Якраз у ту мить президент Початкового товариства привітала всіх на загальних зборах, тому хлопчики припинили розмови. Але Рік час від часу так і поглядав на свою книжечку.

Після закінчення Початкового товариства Рік пішов у ясла, щоб забрати свою маленьку сестричку. Там уже був тато.

“Ти не бачив маму?” — запитав тато.

“Ні, але я сподіваюся, вона вже готова йти”, — сказав Рік, — бо я голодний!”

У животі Ріка вже бурчало, коли вони знайшли маму, але він усміхнувся, коли побачив брата і сестру Берд, які стояли поруч з нею. Правильніше сказати, стояв брат Берд. Сестра ж Берд, як завжди, сиділа у своєму інвалідному візку. Мама сказала, що сестра Берд була хвора на розсіяний склероз, це означало, що її м’язи не хотіли рухатися. Іноді вона терпіла біль, але завжди всім усміхалася. Для Ріка брат і сестра Берд були серед найулюбленіших людей у приході.

“А, привіт-привіт, юначе!— сказав брат Берд, потискаючи руку Ріка.—Як було на Початковому товаристві сьогодні?”

“Чудово! Я міг усім показати ось це”. Рік підняв свою маленьку червону книжечку.

“Що це?”—запитала сестра Берд.

“Це моя нова Книга Мормона. Мені прислали її дідусь з бабусею”,—сказав Рік, даючи їй книжечку.

“Я такої ще ніколи не бачила,— сказала сестра Берд, обертаючи в руках цю кишенькового розміру книгу.—Вона така маленька і легка. Мені подобається читати Книгу Мормона, але мої руки так втомлюються тримати Писання, що через кілька хвилин я маю зупинитися. Але цю книжечку я могла б тримати довго”. Вона повернула її назад.

Рік подивився на свою унікальну книгу. Потім він подивився на сестру Берд.

“Тримайте, сестро Берд. Я хочу, щоб вона була вашою”. Рік знову поклав Книгу Мормона їй в руки.

“А ти впевнений?”—запитав брат Берд.

“Я впевнений!”—сказав він.

“Ой, Ріку, дякую! —на очі сестри Берд навернулися сльози.—Читання Писань допомагає мені пережити дні, коли я терплю біль. Твоя маленька книжечка мені дуже допоможе”. Вона простягнула руки і щиро обійняла Люка.

Коли вони йшли до машини, мама сказала: “Ти надто тихий. Тобі сумно, що ти віддав свою книжку?”

“Та ні. Все гаразд, у мене вдома є інша Книга Мормона. Крім того, я думаю, що те, що всередині книги, набагато важливіше, ніж те, що зовні”.

Мама з любов'ю обійняла його за плечі.

“Я тільки сподіваюся, що бабуся і дідусь не засмутяться через те, що я віддав свою Книгу Мормона”.

“Ні, Ріку, повір мені, вони не засмутяться”.

Рік мав відчуття, що його мама була права. ■

Лора Байрд живе в штаті Орегон, США.

“Якщо ви вийдете за межі того, що дається вам легко, то матимете настільки приємне відчуття, що доброта поступово стане складовою вашого повсякденного життя”.

Мері Н. Кук, другий радник у генеральному президентстві Товариства молодих жінок, “Усіх любі! За мною перший крок”, *Ліягона*, трав. 2011, с. 120.

Овечки Меган

Джуліна К. Міллс

Ґрунтується на справжніх подіях

*“Докладати зусиль, щоб служити
один одному” (Мосія 2:18).*

“Тварини повинні відробляти догляд за ними”. Слова тата відголоском звучали в голові у Меган. Собаки охороняли овець, а кури несли яйця. Вівці давали вовну для продажу. Кожної весни Меган допомагала їх стригти, і їхня густа вовна виглядала, як сніг, що тане на зеленому полі.

Але овечки Меган були іншими. Вони народилися минулого року і були надто малими, аби давати

ІЛЮСТРАЦІЯ ГАРІ ОРЕНССА

достатньо вовни, що б виправдовувало догляд за ними. Тато хотів відвести їх до м'ясника, але дві крихітні, кволі овечечки припали Меган до серця. Вона вмовляла тата залишити їх, і він, зрештою, погодився. “Але,—попередив він її,—тобі доведеться піклуватися про них самостійно”.

Спочатку все було добре. Меган витратила свої гроші з дня народження, щоб купити сіно, коли маленькі овечки почали їсти самостійно. Але тепер у неї вже не було грошей з дня народження і тато сказав, що надто дорого випасати їх на полі за містом, яке він орендує. Крім того, Меган знала, що майже не буде їх бачити, якщо вони підуть на поле. Вона зітхнула, спостерігаючи за тим, як її овечки взяли за останню порцію

сіна. Завтра його вже не буде, і їй потрібно знайти спосіб, як годувати своїх овець.

Меган сперлась на огорожу і гладила білу вовну на овечих головах. Трохи далі по вулиці вона могла бачити, як пан Флауерс доглядає за своїми трояндами. Ще через кілька будинків пані Вільмот повільно шкандибала за поштою. Пані Вільмот була вдовою і жила сама. Іноді брат Меган згрібав листя для пані Вільмот, але він завжди нарікав через те, що в неї не було грошей йому заплатити.

Меган звернула увагу, якої висоти була трава пані Вільмот. “Я запропоную їй підстригти її газон,—вирішила Меган.—Але не зараз. Мені потрібно придумати спосіб, як годувати овець”.

Раптом у Меган з'явилася ідея. Пані Вільмот має траву, а Меган має овець, яким потрібно пастися—досконале поєднання! Меган швидко погладила голови овець і побігла до дому пані Вільмот. Коли пані Вільмот відчинила двері, вона радісно посміхнулася

Меган, бо зраділа гості. Слова так і вискакували з вуст Меган, коли вона пояснювала свою ідею.

“Пані Вільмот, гадаю, це чудово підійде нам обом!”—завершила Меган. Вона затаїла подих, чекаючи на відповідь.

“Мені теж так здається!—сказала пані Вільмот.—У мене буде компанія, і мій газон потребує допомоги. Завтра з самого ранку привождь овечок”. Меган і пані Вільмот усміхнулися одна одній, і Меган усміхалася всю дорогу, поки йшла додому.

Наступний день став початком довгої і прекрасної дружби. Кожного ранку перед школою Меган відводила овець до дому пані Вільмот, а після обіду залишалася трохи поспілкуватися перед тим, як забрати овець на ніч додому. Газон пані Вільмот залишався охайно скошеним, а овечки Меган виправдовували своє утримання. ■

Джуліна К. Міллс живе в штаті Аризона, США.

Моя сусідка повернулася з лісу, де назбирала грибів. Наша сім'я придбала в неї трохи грибів, і я допоміг мамі

їх почистити. Коли ми закінчили, я подумав про свою сусідку і те, скільки грибів їй доведеться чистити самотужки. Я постукав у двері її будинку, і вона впустила мене. Тоді я їй допоміг. Якби Ісус жив тут, Він також допоміг би моїй сусідці.

Джонатан Л., 5 років, Швеція

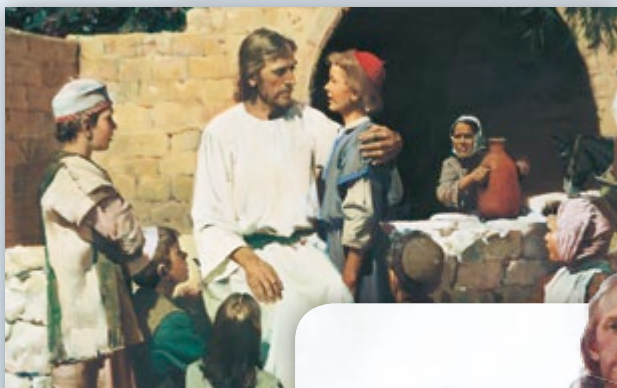
Чому Ісус Христос такий важливий для нас?

Старійшина Даллін Х. Оукс

З Кворуму Дванадцятьох Апостолів

Члени Кворуму Дванадцятьох Апостолів покликані як особливі свідки Ісуса Христа.

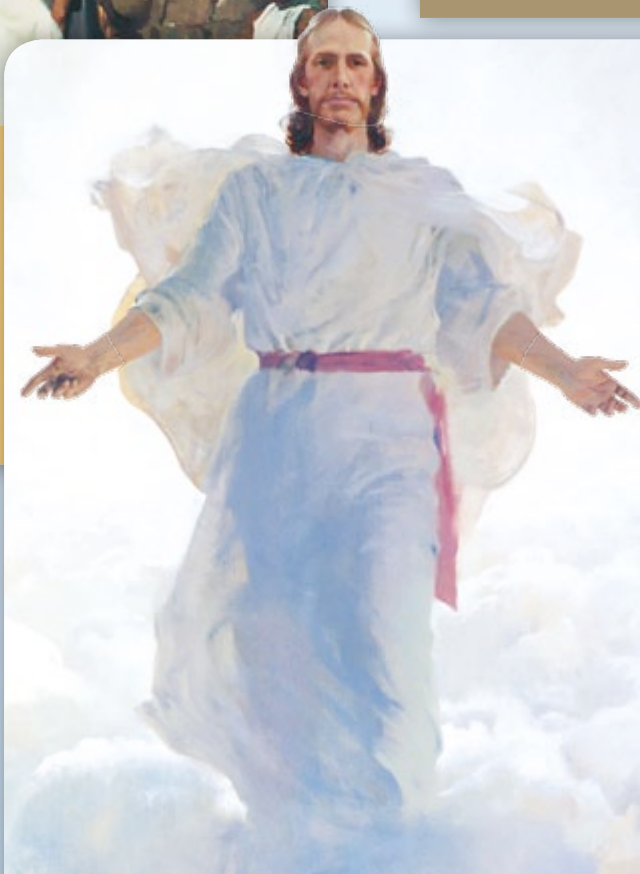
Він наш Творець.

Його вчення освітлюють наш шлях і вказують дорогу назад до Небесного Батька.

Він дав владу священства Своїм апостолам та іншим людям.

Спокута Ісуса Христа дає нам можливість мати благословення вічного життя.

Завдяки Його воскресінню ми будемо жити знову.

Це найважливіше знання на землі. Святий Дух відкрив це мені, і Він відкріє це вам.

*З виступу "Вчення Христа",
Ліягона, лист. 2011, сс.
90–91, 93.*

Завдяки тому, що **ВІН** живе

Марівік Пасігай, острів Західний Негрос, Філіппіни
та **Марісса Уїддісон**, співробітник редакції церковних журналів
Ґрунтується на справжніх подіях

*“Господь дійсно воскрес”
(Лука 24:34).*

Перед тим, як зайти в школу, Ватоу зупинився під різнокольоровим прапором Філіппін, який майорить на подвір'ї.

“Доброго ранку, діти!—сказала його вчителька.—Прийшов час нашої ранкової молитви”.

Усі навколо нього: кожен із друзів Ватоу торкалися свого лоба, грудей і плечей, ніби описуючи хрест. Потім вони промовляли молитву, яка завжди була однаковою перед початком уроку. Зазвичай Ватоу не приєднувався до них. Натомість він заплющував очі, схилив голову і тихенько промовляв свою молитву. Кожного разу він молився про щось інше—так його навчали вдома і в Початковому товаристві.

Коли він закінчив молитву і підняв голову, то побачив, що його вчителька спостерігала за ним і на її обличчі було збентеження.

“Можна поговорити з тобою після уроків?”—запитала вона.

Ватоу зробив ковток і кивнув головою. Що на нього чекає?

Коли уроки вже закінчилися, до Ватоу підійшла його вчителька.

“Я помітила, що ти ніколи не хрестишся і не повторюєш нашої ранкової молитви,—сказала вона.—Чи не міг би ти сказати мені, чому?”

Ватоу з полегшенням видихнув повітря. Його вчителька не розсердилася, вона просто цікавиться! Він подумав, як же відповісти.

“Знаєте,—почав він,—у моїй церкві, коли ми молимося, то спілкуємося з Небесним Батьком про багато всього. І хрест нагадує нам про смерть Ісуса. Але ж Ісус не мертвий. Він живе!”

На якусь мить його вчителька задумалася, а потім повільно покивала головою на знак згоди.

“Дякую, що розповів це мені”,—сказала вона.

Коли Ватоу йшов на тренування з футболу, то відчував всередині щось добре і тепле. Йому подобалося навчати інших про Ісуса Христа. ■

Під час Великодня ми прославляємо життя Ісуса Христа. Вправа на зворотній відлік часу до Великодня, яка знаходиться на сс. 68–69, може допомогти вам підготуватися до цього особливого дня.

Ви можете скористатися цим уроком і вправою, щоб більше дізнатися про тему Початкового товариства на цей місяць.

Ісус Христос— наш Спаситель

Одного разу, коли старійшина Легранд Р. Кертіс мол., сімдесятник, був дитиною, він і його сестра гралися на річці в маленькому човні. Спочатку їхня пригода була для них захоплюючою, але коли човен віднесло від берега на значну відстань, вони зрозуміли, що течія несе їх вниз до небезпечних порогів.

Діти почали кликати на допомогу. Їхній батько почув їх і побіг до човна, щоб їх врятувати. Він спас їх, і цього вони не могли зробити для себе самі. Він вчинив так тому, що любив їх.

Іноді ми робимо неправильний вибір і те, що духовно віддаляє нас від Небесного Батька. Наш Небесний Батько послав Свого Сина Ісуса Христа, щоб нас врятувати. Ісус Христос відстраждав за наші гріхи, щоб ми могли покаятися і безпечно повернутися додому, щоб жити з Небесним Батьком. Спаситель зробив те, що ми не могли зробити для себе самі. Він погодився зробити це, тому що Він любить нас. ■

ПІСНЯ ТА УРИВОК З ПИСАНЬ

- "Живіть, як Син" (Збірник дитячих пісень, с. 20)
- Іван 3:16

ПРОРОКИ СВІДЧАТЬ ПРО СПАСИТЕЛЯ

Поєднайте кожне наведене нижче свідчення з ілюстрацією пророка, який це сказав. Напишіть номер цього пророка в клітинку.

☐ "І ми бачили й свідчимо, що Отець послав Сина Спасителем світу" (1 Івана 4:14).

☐ "Отже, все людство було б у загубленому і занепадому стані, і назавжди було б, якби воно не покладалося на Цього Викупителя" (1 Нефій 10:6).

☐ "Я знаю, що Ісус Христос прийде, так, Син, Єдинонароджений від Батька, сповнений благодаті, і милості, й істини. І знайте, це саме Він прийде забрати гріхи світу, так, гріхи кожної людини, хто твердо вірить в Його ім'я" (Алма 5:48).

☐ "І станеться, що всі, які віритимуть в Сина Бога, ті матимуть вічне життя" (Геламан 14:8).

☐ "Я побачив двох Осіб, що стояли переді мною у повітрі, блиск і славу Яких неможливо описати. Один із Них звернувся до мене, називаючи моє ім'я, і сказав, указуючи на іншого: *Це Мій Улюблений Син, Слухай Його!*" (Джозеф Сміт—Історія 1:17).

☐ "Ісус—... Єдинонароджений від Батька у плоті. Він—наш Викупитель, Він—наш Посередник перед Батьком. Саме Він помер на хресті, щоб викупити наші гріхи" ("Живе, живе Спокутар мій!" *Лягона*, трав. 2007, с. 25).

1. Алма

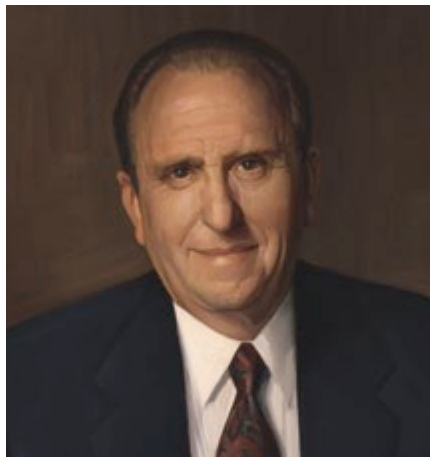
2. Джозеф Сміт

3. Самуїл Ламанієць

4. Іван

5. Президент Томас С. Монсон

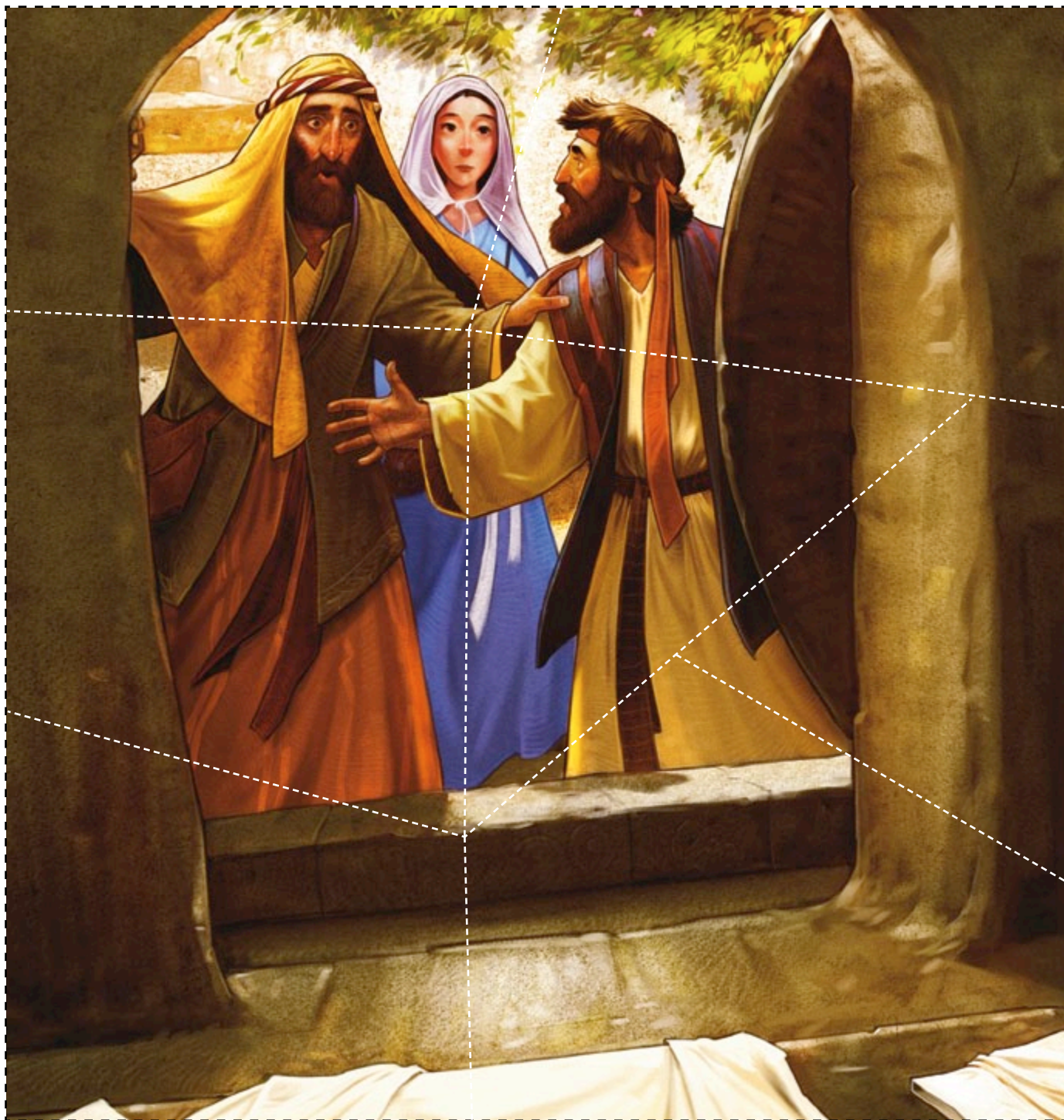

6. Легій

ПОГОВОРИМО

Заспівайте "Живіть, як Син" і обговоріть запитання, які ставляться в цій пісні. Подумайте, яким чином ви як сім'я можете жити подібно Ісусу Христу.

Підготуватися до Великодня

За допомогою цієї вправи на зворотній відлік часу ви можете підготуватися до Великодня, який є часом для згадування і вшанування життя Ісуса Христа і Його Спокути. Розріжте за лініями ілюстрацію, яка знаходиться ліворуч, на частинки пазлу. Починаючи з тижня, який передує Великодню, вибирайте по одній частинці пазлу щодня. Знайдіть місце положення цієї частинки згідно з ілюстрацією нижче і виконайте написане на цій частинці перед тим, як приклеїти її на місце. Коли ваша картина буде завершена, надійде Великдень! ■

*Заспівайте пісню
Початкового товариства
про Ісуса Христа. Як ви
можете наслідувати Його
приклад сьогодні?*

*Прочитайте, що сучасні апостоли
написали про Ісуса Христа: "Він є
світлом, життям і надією світу. Його
шляхом є шлях, що веде до щастя в
цьому житті і вічного життя у світі
прийдешньому. ("Живий Христос:
Свідчення Апостолів", Ліягона, квіт.
2000, сс. 2–3).*

*Кожного тижня ми
причащаємося, щоб
пам'ятати Ісуса Христа.
Що ви можете робити,
аби бути особливо
благоговійними під час
причасних зборів цієї
неділі?*

*Заспівайте вашу
улюблену різдвяну
пісню. Що, як ви
пам'ятаєте, ви дізналися
про народження Ісуса
Христа?*

*Прочитайте з кимось
із батьків Іван
3:16–17 і обговоріть
значення цих віршів.
Звідки ви знаєте, що
Небесний Батько
любить вас?*

*Прочитайте історію
"Завдяки тому, що Він
живе" на с. 65. Як ви
можете поділитися
важливим Великод-
нім посланням зі
своїми друзями?*

*Зробіть малюнок вашої
улюбленої історії з Писань
про Ісуса. Щоб знайти ідеї,
ви можете попросити своїх
батьків допомогти вам
подивитися уривки з The Life
of Jesus Christ Bible Videos
[Біблійні відеофільми про
життя Ісуса Христа] на сайті:
biblevideos.lds.org.*

Дар від Небесного Батька

Чед Е. Фарес

Співробітник редакції церковних журналів

Ґрунтується на справжніх подіях

Ізабель була щасливою, що настала весна. Їй подобалося слухати пташок. Вона любила грати на зеленій траві.

Ізабель була щаслива, що настає Великдень. Вона знала, що Великдень—це особливий день. Під час Великодня ми святкуємо те, що Ісус повернувся до життя.

На зборах Початкового товариства сестра Мартін дала воскові олівці всім дітям класу. Вона попросила їх намалювати найбільший дар, даний їм Небесним Батьком.

Майкл намалював
свою сім'ю.

Елайза намалювала
свою подругу.

Ентоні намалював
свій будинок.

Ізабель подивилася на малюнки. Всі вони були дуже гарними.

Ізабель подумала, що ж їй слід намалювати. Вона була щаслива мати сім'ю. Вона була щаслива мати друзів. Вона була щаслива мати будинок.

Ізабель подумала про інший дар, який Небесний Батько дав усім людям. Він кожному дав дар Спасителя. Ізабель взяла олівці. Вона намалювала Ісуса Христа.

Сестра Мартін
запитала Ізабель,
що та намалювала.

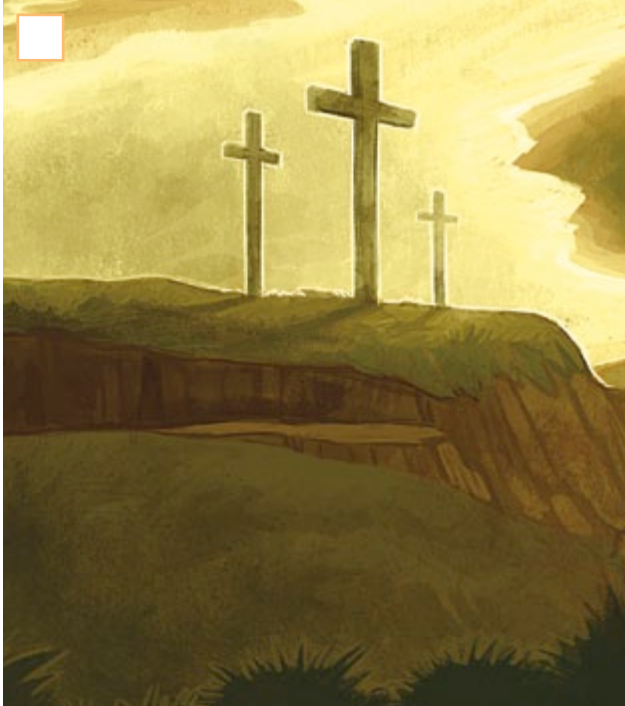
“Я намалювала Ісуса,—
сказала Ізабель. —Він є
найбільшим даром”. ■

Ісус Христос живе

Чед Е. Фарес

Співробітник редакції церковних журналів

Після того, як Ісус Христос був розп'ятий, Він воскрес. Це означає, що Його тіло повернулося до життя і що Він буде жити вічно. Завдяки Його Воскресінню ми також будемо жити вічно.

Розгляньте ілюстрації, на яких зображені деякі події з життя Ісуса. Напишіть у квадратах цифри 1, 2, 3 або 4, щоб показати порядок здійснення подій.

Провідники заохочують членів Церкви займатися не лише сімейною історією, а й храмовою роботою

Хезер Уітл Ріглі

Церковні новини та події

У жовтні 2012 року Перше Президентство видало лист звернення до членів Церкви, щоб використувати власні родинні імена для храмової роботи та визначило п'ять основних принципів, спрямованих на те, щоб допомогти членам Церкви краще поєднати виконання роботи з сімейної історії і відвідування храму.

Члени Церкви можуть відгукнутися на цей заклик, якщо будуть знаходити, готувати і розподіляти імена для храмової роботи за допомогою засобів і можливостей, які пропонуються на сайті LDS.org та FamilySearch.org. У листі Першого Президентства вказані такі основні принципи:

1. “Коли члени Церкви знаходять імена своїх предків і приносять ці імена до храму для виконання обрядової роботи, тоді досвід, який вони отримають у храмі, може стати набагато ціннішим”.

Старійшина Річард Г. Скотт, з Кворуму Дванадцятьох Апостолів, сказав: “Будь-яка робота, яку ви виконуєте в храмі, піде вам на користь, але отримання обрядів за когось із ваших померлих предків зробить час, проведений у храмі, більш священним, і ви отримаєте навіть більші благословення. Перше Президентство зробило таку заяву: “Наш головний обов’язок полягає в тому, щоб знаходити і визначати *наших власних* предків” (“Радість від викуплення померлих”, *Ліягона*, лист. 2012, сс. 93–94).

На сайті LDS.org ви можете більше дізнатися про те, чому нас просять готувати для храмової роботи імена людей, які належать до наших власних родин. Для цього клацніть на **Resources, Family History** та **Why should we do temple work for our own ancestors?** (відеофільми, які знаходяться під заголовком **Why Do We Do Family History Work?**).

2. “Членів Церкви з обмеженою можливістю досліджувати власну сімейну історію заохочують виконувати обряди за померлих, використовуючи картки з іменами осіб, які були надані іншими членами Церкви або храмом”.

Багато членів Церкви мають обмежений доступ до храмів. Церковні провідники заохочують таких членів Церкви робити все, що в їхній силі. Члени Церкви, які живуть на віддаленій відстані від храму, можуть продовжувати досліджувати сімейну історію і доручати іншим виконання храмової обрядової роботи.

Інші члени Церкви можуть перейматися тим, що всі дослідження сімейної історії й робота, яка може бути зроблена за їхніх предків, уже були виконані. Цих членів Церкви заохочують продовжувати відвідувати храм, рекомендуючи їм приносити родинні імена інших членів Церкви.

На сайті lds.org/temples є опція **Find a Temple [Знайти храм]**, яка може допомогти вам підготуватися

до наступного відвідування храму.

3. Підлітки і неодружена молодь особливо заохочуються “використовувати для храмової роботи власні родинні імена або імена предків інших членів їхнього приходу чи колу”.

“Чи хочете ви, молоді люди, дізнатися, як найкраще уникнути впливу супротивника у вашому житті?— запитав старійшина Скотт. —Зануртесь у дослідження своїх предків, підготуйте їхні імена для священних обрядів за померлих, які доступні в храмі, а потім ідіть до храму і будьте повірниками для них, щоб отримати обряди хрищення і дарування Святого Духа. З віком ви зможете також брати участь в отриманні інших обрядів. Я не знаю кращого захисту від впливу супротивника у вашому житті” (“Радість від викуплення померлих”, с. 94).

Також у розділі Family History на сайті LDS.org під заголовком **Getting Started** знайдіть п'ять кроків підготовки родинних імен до храму.

4. Провідники священства повинні переконатися, що всі члени Церкви “дізнаються про вчення про повернення своїх сердець до батьків, а також благословення за відвідування храму”.

To Turn the Hearts—це путівник для провідників, призначений як доповнення до *Довідника 2: Керування Церквою*, щоб допомогти провідникам священства приходів

Церква має в наявності багато доступних матеріалів у друкованому вигляді і в мережі он-лайн, щоб допомогти членам Церкви зрозуміти важливість підготовки родинних імен до храму і те, як це робити.

і колів надавати підтримку членам Церкви у їхніх обов'язках шукати інформацію про своїх померлих родичів і давати їм можливість отримати спасительні обряди храму. В цьому путівнику вміщені відеофільми, в яких показано, як деякі коли використовували храмову і сімейно-історичну роботу для зміцнення окремих осіб і сімей.

Ознайомтеся з допоміжними матеріалами на сайті LDS.org, клацнувши на опцію **Resources, All Callings, Family History** та **Leader Resources**.

5. Ті, у кого “зарезервована велика кількість імен членів сім'ї [для виконання обрядів у храмі,

заохочуються] якомога скоріше відмінити резервування, щоб за них могли бути виконані необхідні обряди”.

На даний момент є 12 мільйонів імен на сайті FamilySearch.org, зарезервованих членами сім'ї, які прагнуть виконати обряди за своїх предків самостійно. Однак багато імен роками так і залишаються зарезервованими.

“Радість [предків] може бути затьмарена, коли вони повинні надто довго чекати виконання своїх обрядів,—сказав старійшина Скотт.—Ми закликаємо тих із вас, хто має велику кількість зарезервованих імен, поділитися ними з іншими

родичами або приходом і колом, аби вони допомогли вам виконати цю роботу. Це можна зробити, якщо ви роздасте храмові картки членам приходу і колу, які мають бажання допомогти, або ви можете відправити імена прямо до храму за допомогою комп'ютерної системи FamilySearch” (“Радість від викуплення померлих”, с. 94).

У згаданому вище розділі **Getting Started** під заголовком **I Want to Share Names with Others** клацніть на **Watch Video**, потім подивіться відеофільм **Releasing Names for Temple Work**, щоб дізнатися про те, як поділитися зарезервованими іменами. ■

Потреба у медіа-професіоналах для роботи над церковними проектами

Райан Моргенегг

Церковні новини

З метою краще охопити історію Церкви по всьому світу Відділ послуг видавництва створив Media Professional Database [Базу даних медіа-професіоналів] (mediapro.lds.org). Це сайт для медіа-працівників, зацікавлених у створенні і продюсуванні фільмів, відеосюжетів, трансляцій, прямих ефірів і цифрових медіа для Церкви.

Головною метою цієї бази даних є пошук талановитих медіа-працівників по всьому світу, і Церква бажає зібрати якомога більше благонадійних, або перевірених професіоналів, особистостей і компаній. Скотт Олсон, менеджер з проектів бази даних, сказав: “Церква шукає

Завдяки базі даних Media Professionals Церква зможе використовувати міжнародні команди медіа-професіоналів для зйомки відеосюжетів по всьому світу у більш швидкий і економічний спосіб.

досвідчених професіоналів з кількарічним досвідом. Ця база даних не для аматорів”.

Раніше для здійснення якогось медіа-проекту наймалися контрактори зі штату Юта. Вони летіли на місце зйомки відеосюжету або місце здійснення проекту, після чого для завершення цього проекту вони поверталися до Головного управління Церкви. Церква має професіоналів з аудіо- та відеоробіт, які працюють над проектами, але така велика кількість медіа-проектів потребує здійснення, що місцевим командам не під силу їх усіх здійснити. База даних талановитих професіоналів по всьому світу важлива для майбутньої роботи церковних медіа.

Брат Олсон сказав: “Для того, щоб Церква могла повною мірою користуватися базою даних MediaPro, до її складу мають увійти більше професіоналів з усього світу. Наша мета для створення сайту в тому, щоб зібрати в церковну базу даних досвідчених професіоналів, щоб, коли в будь-якій частині світу виникне потреба у створенні якогось проекту, ми могли звернутися до них і взяти швидкий старт”.

Професіонали медіа-сфери, які бажають, щоб їх кандидатуру розглядали для здійснення проектів, повинні надіслати своє ім'я, електронну адресу та коротку біографію на адресу mediapro@ldschurch.org. Серед інформації, яку будуть заповнювати професіонали медіа-сфери, є детальна історія їхньої роботи, а також приклади попередніх проектів, перелік навичок і доступність. Брат Олсон сказав: “Важливо дуже конкретно вказувати ваші навички, тому що деякі переліки навичок загальні для відеосюжетів, фільмів та Інтернет-проектів”.

Лише реєстрація у MediaPro не гарантує можливості працювати для Церкви, але якщо професіонали не зареєструються, вони можуть ніколи не отримати такого шансу. Реєстрація їхньої інформації і перелік навичок дозволяє Церкві дізнатися про них і подивитися, на що вони спроможні. ■

ФОТОІЛЮСТРАЦІЯ МЕТЬЮ РІБЕРА

Поширення Церкви у Південній Америці. Звіт старійшини Оукса і старійшини Беднара

Джейсон Свенсен

Церковні новини

У першому розділі Учення і Завітів вміщено пророцтво, що Церква вийде “з мороку і з темряви” (УЗ 1:30). Цей день, можливо, настав для більшості країн Південної Америки.

“Ми вийшли з мороку і темряви,—сказав старійшина Девід А. Беднар, з Кворуму Дванадцятих Апостолів, після повернення в жовтні з Південної Америки. —Ця істина відображається в тому, наскільки урядовці Південної Америки знають і сприймають Церкву і як вони приймають нас як представників Церкви, коли ми приїжджаємо”.

Старійшина Беднар супроводжував старійшину Далліна Х. Оукса, також з Кворуму Дванадцятих Апостолів, під час візиту до Південноамериканської південної території 19–28 жовтня. Цей візит включав у себе огляд регіону, збори для місіонерів і провідників священства, духовні вечори для підлітків і неодруженої молоді, які транслювалися в Чилі, Аргентині, Уругваї і Парагваї.

Керівники, які перебували з візитом, зустрілися з більш ніж 1800 місіонерами, які служать у чотирьох країнах цієї території. “Ми пожали руки усім місіонерам, з якими зустрілися, і вони гарно виглядали,—сказав старійшина Оукс.— Це була вражаюча сила місіонерів з Північної і Південної Америки”.

Також близько 15 000 людей цієї території подивилися два духовні вечори для підлітків і неодруженої молоді. Старійшина Оукс головував на духовному вечорі для неодруженої молоді, який транслювався у 326 місць по всій території. Старійшина Беднар був головуючим

ФОТОГРАФІЯ ПЛОБ'ЯНО НАДАНА ПІВДЕННОАМЕРИКАНСЬКОЮ ПІВДЕННОЮ МІСІЄЮ ЦЕРКОВНИМИ НОВИНАМИ

авторитетом на духовному вечорі для підлітків, який дивилася молодь віком 12–18 років і їхні батьки, зібрані у 439 місцях.

На кожних зборах з навчання і духовних вечорах Брати, які приїхали з візитом, говорили про важливість досягнення вищого рівня “справжнього зростання” завдяки збільшенню відвідувань причасних зборів, кількості храмових ендаументів і шлюбів та молоді, яка служить на місії повного дня.

Під час духовного вечора для підлітків юнаків і дівчат запрошували ставити запитання. Генеральні авторитети відповіли на різноманітні запитання стосовно місіонерської підготовки і важливості залишатися праведними серед всезростаючої злочестивості світу.

Також Брати дали зрозуміти місцевим провідникам священства, що досягти справжнього зростання в території можна лише за допомогою збільшення місіонерського служіння й утримання навернених. “Міцне ядро колишніх місіонерів повинно стати майбутнім поколінням досвідчених провідників”,—сказав старійшина Оукс.

Тодішній президент території, сімдесятих років, старійшина Мервін Б. Арнольд, описав візит генеральних авторитетів і їхніх дружин як “надихаючий, духовно зміцнюючий і дуже інформативний”.

“Назавжди запам’ятаються їхні любов, доброта і навчання”,—сказав він. ■

Старійшина Даллін Х. Оукс, з Кворуму Дванадцятих Апостолів, зустрічається з архієпископом Сантьяго, Чилі, Монсеньйором Рікардо Еззаті Андрелло.

Президент Монсон переосвячує храм у Бойсі

Сара Джейн Вівер

Церковні новини

У листопаді 2012 року Президент Томас С. Монсон переосвятив храм у Бойсі, штат Айдахо—споруду, яку вперше було освячено у 1984 році і яка нещодавно була закрита на 15 місяців для капітального ремонту.

На вечорі перед переосвяченням група з 9 200 молодих людей зібралася для виступу на святковому концерті. Настільки багато молоді брало участь, що вони заповнили арену Тако-Белл на території Державного університету Бойсі, а їхні сім'ї та інші присутні для перегляду програми повинні були збиратися у віддалених приміщеннях. Ця програма транслювалася до центрів

Президент Томас С. Монсон висловлює свою любов і вдячність членам Церкви під час святкового концерту, який відбувся напередодні того, як він переосвятив храм у Бойсі, штат Айдахо.

колів по всьому храмовому округу.

Постановка була не так пов'язана з танцями, як з підготовкою до входження у храм,—сказав Гері Уокер, голова підкомітету з організації молодіжного святкового концерту.

Під час святкування Президент Монсон сказав молоді, що храм “сяє як маяк праведності для всіх, хто йтиме на його світло. ... Ми високо цінуємо це світло і вдячні нашому Небесному Батькові за благословення, які цей храм і інші храми приносять у наше життя”.

Недільні сесії освячення відвідав також старійшина Беднар. Під час них він навчав: “Від храму, де б у світі він не знаходився, йде тепло, світло, яскравість і сйиво”.

Храм у Бойсі, штат Айдахо, обслуговує близько 100 000 святих останніх днів з 31 колу даної території. ■

Церква готує матеріали он-лайн для молодіжних заходів

З метою зміцнення молодих чоловіків і молодих жінок-святих останніх днів по всьому світу, Церква готує матеріали он-лайн для молодіжних заходів. Новий розділ із заходами для молоді на LDS.org було створено для того, щоб допомогти провідникам молоді та дорослим порадиникам спланувати змістовні заходи для кворумів Ааронового священства і класів Товариства молодих жінок у колах та приходах по всій Церкві.

Ціль сайту—підтримувати Церкву в питаннях зміцнення молоді, яким зараз приділяється особлива увага і які стали ще актуальнішими у зв'язку зі змінами вікових обмежень для служіння місіонерів повного дня, появою нових навчальних матеріалів для молоді *За Мною йдіть* та запрошенням молоді брати участь у підготовці сімейної історії.

Для молодих чоловіків на сайті додатково розміщена програма “Обов'язок перед Богом”, з особливим акцентом на духовність, яка містить матеріали, що сприятимуть розвитку фізичних здібностей, громадської активності та освітньої діяльності. ■

© RI

У вересні 2012 року протягом дня служіння велика кількість волонтерів СОД з Чеської і Словацької Республік завзято працювали багато годин за теплої погоди вздовж крутих берегів водосховища Жиліне, щоб прибрати пляшки, папір, пластик, коробки, пакети та інше сміття.

День служіння у Словацькій Республіці

8 вересня 2012 року більше 130 членів Церкви з Чеської і Словацької Республік разом з колишніми чеськими і словацькими місіонерами зібралися в Жиліні, Словацька Республіка, щоб провести служіння у цьому місті. Вони зібрали півтори тонни непотребу з берегів водосховища Жиліне, впорядкували територію дитячого садка і ясел та пропололи міські клумби.

“Так приємно бачити волонтерів, які старанно працюють, бачити усмішки на їхньому обличчі і радість у їхніх очах!—зазначила волонтер Ана Снайдарова, чия сім’я була серед перших навернених до Церкви у Словації. —Я думаю, що саме через це нам так подобаються подібні проекти. Ми прагнемо допомогти—служити—і нам це подобається”.

Вийшло окреме видання Нового Завіту іспанською мовою

Нещодавно Церква видала окремих примірників Нового Завіту з іспаномовної *Святої Біблії: Рейна Валера 2009*, чим зробила ці писання більш

прийнятними і зручними як для членів Церкви, так і для не членів Церкви.

Це нове видання має стандартний розмір і вміщує текст Нового Завіту, виноски і вибране з Перекладу Джозефа Сміта.

Окреме іспаномовне видання Нового Завіту можна замовити у м’якій обкладинці через церковні розподільчі центри або на сайті: store.lds.org (каталожний номер 09215002).

Зміни у президентстві Південноамериканської південної території

6 січня 2013 року старійшина Уолтер Ф. Гонсалес був звільнений від служіння членом президентства сімдесятиників і був покликаний президентом Південноамериканської південної території у Буенос-Айресі, Аргентина, замість старійшини Мервіна Б. Арнольда. Старійшина Арнольд отримав нове призначення в Головному управлінні Церкви.

Старійшини Хорхе Ф. Себаллос і Франсіско Х. Віньяс продовжуватимуть служити радниками в президентстві цієї території.

“Ми висловлюємо подяку за віддане служіння цих братів і бажаємо їм успіхів у їхніх призначеннях”,—говориться в листі Першого Президентства.

Святі у Ботсвані радіють створенню першого колу

У листопаді 2012 року близько 900 членів Церкви зібралися у Ботсвані, Африка, щоб бути свідками організації нового колу Габороне Ботсвана—першого в цій країні.

На зборах головували президент Південно-східної африканської території старійшина Дейл Г. Ренланд і старійшина Колін Х. Брікнелл, територіальний сімдесятник. Клемент М. Матсваготата був покликаний президентом колу, Джоєффі Тембо—першим радником, а Оудетс С. Моквені—другим радником.

“Кіл стане місцем притулку, місцем навчання, місцем великодушності і безпеки, місцем порядку, місцем доброти і любові, і місцем Бога”,—сказав президент колу Рудепурт, Південна Африка, Деніел Холл.

СПАСІННЯ НА МІННОМУ ПОЛІ

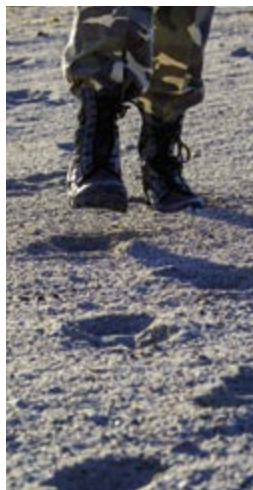
Рассел Вестергард

Під час війни у Перській затоці я очолював команду солдат, які мали йти до Кувейту. Коли оборону було прорвано, ми обстежили бойові позиції ворога, щоб безпечно здолати шлях, і шукали по дорозі все, що може дати нам якусь інформацію про ворога.

Тільки-но я заступив на захоплений командний пост, то почув, як британський сержант несамовито закричав: “Стій! Ні кроку вперед!” Висунувши голову зі сховища, я побачив, що одній з моїх солдаток загрожувала неминуча загибель. Вона пішла по відкритій місцевості, щоб підняти якийсь документ, і тепер опинилася посеред великого мінного поля. Коли вона почула крик сержанта, то зупинилася і усвідомила свою небезпеку.

Зібравшись на краю мінного поля, наша команда могла бачити, як ця молода солдатка настільки перелякалася, що вся трусилася. Нам потрібно було діяти швидко, але ми не могли відправити солдат, щоб забрати її, тому що поставили б під ризик як їхнє, так і її життя. Мимоволі, не домовляючись, ми почали говорити з цією солдаткою, вигукуючи їй слова втіхи, заохочення і настанов. Ми бачили, як по її обличчю текли сльози і відчували страх у її відповідях, але завдяки нашим підбадьоренням вона потроху почала заспокоюватися.

Через якийсь час вона мала достатньо мужності, щоб подивитися назад на шлях, яким пройшла, і сказала нам, що може

Ми не могли підійти до солдатки, яка потрапила у небезпеку, але ми могли заохочувати її, підтримувати і радіти її успіху.

бачити свої сліди, ледве видні на піску. Завдяки нашій підтримці вона невпевнено почала повертатися своїми слідами назад. Обережно ставлячи ноги на свої попередні сліди, вона вийшла з цього мінного поля, упавши в наші розпростерті обійми після того, як зробила останній крок. Великий натовп солдат на узбіччі кричав від радості, коли ми вітали її повернення. Сльози страху змінилися усмішками і обіймами.

Небагато з нас стояли на краю справжнього мінного поля. Але багато хто з нас знає тих, хто залишив духовно безпечну місцевість, щоб потрапити у пастку мінних полів життя. Як і ця молода солдатка, вони також можуть відчувати себе самотніми, наляканими і невпевненими. Але та солдатка ні на мить не залишалась сама. У неї на узбіччі була ціла команда підтримки, це були друзі, які чекали на її повернення і не здавалися. У неї були провідники, які пропонували їй скерування і заохочення. Хоч вона сама мала вийти з того мінного поля, але ми спільними зусиллями допомогли їй знайти силу, щоб це зробити. У кінці ми святкували її порятунок виявом щирої любові і радості.

Духовний порятунок може бути таким же вражаючим. Коли ми пропонуємо допомогу як сім'я, як друзі або як приход чи філія, наші зусилля можуть багато чого змінити. Мабуть, життя тієї солдатки зберегли вчасно сказані слова підтримки і скерування. Так само ми можемо сприяти порятунку інших людей від небезпек духовної темряви, пропонуючи їм підтримку і скерування, які, зрештою, можуть повернути їх назад. Якщо ми будемо так робити, великою буде наша радість—не лише на якийсь момент цього життя, але й на всю вічність (див. УЗ 18:15). ■

Рассел Вестергард живе у штаті Вірджинія, США.

ІЛЮСТРАЦІЯ РОБЕРТА Т. БАРРЕТА

ДЖОН ТЕЙЛОР

Джон Тейлор любив співати. Коли Джозеф Сміт перебував у в'язниці Картріджа, він попросив старійшину Тейлора заспівати гімн "Той бідолашний чоловік" (Гімни, № 16). Цей гімн втішив пророка перед його смертю. Джон Тейлор був присутній під час убивства пророка і незважаючи на те, що в нього чотири рази стріляли, його життя було збережено. Він носив з собою **кишеньковий годинник**, який розломився під час тієї стрілянини. Служачи в Церкві, Президент Тейлор підготував до друку багато **церковних видань** і освятив **храм у Логані, штат Юта**.

Мудрі батьки, які хочуть,
аби їхні діти були успішними,
навчатимуть їх принципів
психологічної витривалості й самозабез-
печення. У статті “Як виховати психо-
логічно витривалих дітей” на с. 10 цього
номера розповідається, що психологічно
витривалі діти справляються з випро-
буваннями і змінами, і вони розуміють,
що програш може передувати перемозі.
Стаття на с. 20 “Жити за принципами
самозабезпечення” навчає, що наше
самозабезпечення посилює нашу
здатність робити добро.